

МУЗИКІВКО, СЕЛО МОЄ РІДНЕ (ІСТОРИЧНИЙ НАРИС СЕЛА)

ЗМІСТ

Із глибини віків

Бурхливі події першої половини ХХ століття

Музиківка у роки Великої Вітчизняної війни

Від післявоєнної відбудови до незалежності

Село в роки незалежності

Розвиток освіти

Із глибини віків

Про існування життя у найдавніші часи на території сучасної Музиківки свідчить знайдений у селі уламок зуба мастодонта. Дана місцевість була заселена до нашої ери. Свідченням цього є випадкова знахідка: кам'яна сокира епохи бронзи II-I тисячоліть до нашої ери. На території Висунців знайдено два скарби істрійських монет V-IV століть до нашої ери та залишки скіфського поселення. Біля села Музиківка у зруйнованому кургані виявлено основне поховання середньовічного кочівника XI-XIII століття під площадкою з кам'яних плит. За 0,5-3,9 кілометри на захід, північний захід, північ, північний схід від села – курганне поле із 13 курганів висотою 0,8 – 3,1 метри.

У першій половині XIII століття на Київську Русь напали орди Батия, які спустошили немало міст і селищ у тому числі і Нижнє Подніпров'я. Скориставшись ослабленням Русі, Велике князівство Литовське у другій половині XIV століття оволоділо західними і великою частиною південно-західних та південних руських земель. У другій половині XV століття значна частина території правобережжя Нижнього Дніпра потрапила під владу Туреччини. На ній будувалися фортеці, які використовувалися як база для нападів на українські, російські, польські землі.

Велика роль у боротьбі проти татаро-турецьких завойовників належала запорозьким козакам, які активно заселяли і освоювали благодатні херсонські степи. Не раз козацькі чайки плавали по річці Вірьовчиній, яка протікає через Музиківку. На той час вона була глибокою, мала чисту воду, у ній водилося багато різної риби. Там, де річка Вірьовчина впадає в Дніпро, існувала козацька переправа. Після російсько-турецької війни 1768-1774 років за Кючук-Кайнарджийським мирним договором до Росії відійшли землі, що лежали між Дніпром і Південним Бугом – правобережжя сучасної Херсонської області і частина лівобережжя Дніпровського лиману. Після захоплення у 1783 році Криму, лівобережжя сучасної Херсонщини також відійшло до Росії. Після російсько-турецької війни 1789-1791 років Росія закріпила за собою споконвічні слов'янські землі від Північного Бугу до Дністра. Отже, землі сучасної Херсонщини, важливі як в стратегічному, так і в економічному відношенні, відійшли до Росії. З цього часу почалося інтенсивне заселення і економічне освоєння Причорномор'я.

Сучасна Музиківка розташована на території колишнього Херсонського повіту Херсонської губернії, на землях, які належали місту Херсону і вважалася міським містечком. До недавнього часу відправною точкою в історії села вважався 1856 рік. Орієнтуючись на неї, у 2006 році село відсвяткувало своє стоп'ятдесятиріччя. Але незабаром ця дата почала викликати сумніви у краєзнавців. Було очевидним, що насправді село має більш поважний

вік. Почалася кропітка робота в архівах Херсона, Миколаєва, Одеси, в обласній бібліотеці, краєзнавчому музеї. Було послано запит до московського архіву.

Першим суттєвим зрушенням у цьому питанні стало підтвердження, отримане із Російського військово-історичного архіву про те, що на топографічній карті Херсонської губернії за 1820 рік село Музиківка уже позначено. Пошукова робота тривала. Було опрацьовано найстаріший фонд № 14 Херсонського обласного архіву У документі, датованому липнем 1815 року, чиновник подає дані Херсонському губернському землевпоряднику про заселення земель, що належать місту Херсону «с разными при оных хозяйственным заведениями». Серед іншого читаємо наступне: «На хуторах Музики: изб – 73, мельниц – 8, колодязей – 10, садов – 6, плотин – 2». Таким чином, Музиківка (колишні Музикині хутори), що знаходилася за 12 верст від Херсона, виникла не пізніше 1815 року. Крім того, по ліву сторону від Херсонсько-Елісаветградської дороги виникло ще 2 хутори: Висунцівські – при трьох криницях за 10 верст і Мірошникові – за 14 верст від повітового міста. За однією із версій, Музиківка отримала свою назву від прізвища першопоселенця – козака Музики, Висунці – запозичена від місцевості звідки переселилися вихідці (Висунськ – сучасного Березнегуватського району Миколаївської області). Мірошниківка славилася великою кількістю млинів та мірошників, звідки отримала свою назву. Через Музикино, Вавілово, Засілля та інші населені пункти проходив повітовий шлях, по якому здійснювалося поштове спілкування Херсона з Новим Бугом.

Першими жителями хуторів були херсонські, бериславські міщани, переселенці з Полтавської губернії, військовослужбовці, селяни-власники. Серед населення виділялися заможні господарства, їх було більше 30. Значна частина земель, 42 тисячі десятин, що лежала навколо Музиківки, належала міській управі. Селяни купували землю або брали в оренду і закладали хутори. У кінці 50-х років XIX століття на всіх хуторах нараховувалося 233 подвір'я, в яких проживало 1410 жителів, у тому числі 680 чоловіків і 730 жінок. На Висунцівських хуторах було 17 подвір'їв, в яких проживало 105 жителів, у тому числі 55 чоловіків, 50 жінок; на Музикиних хуторах – 183 подвір'я, 1110 жителів, із них 538 чоловіків і 572 жінки; на Мірошникових хуторах – 33 подвір'я, 195 жителів, із них 87 чоловіків, 108 жінок.

Жителі херсонських приміських хуторів належали до міщанського стану. Вони займалися головним чином товарним садівництвом та городництвом, постачаючи населенню Херсона фрукти та овочі. Згідно урядового указу 1842 року особи, які жили на землях, що належали місту, могли одержувати не більше однієї десятини землі для розведення садів і виноградників. Господар повинен був висадити на ній не менше 100 фруктових дерев або 120 кущів виноградної лози. За користування наділом він зобов'язувався виплатити податок у розмірі 30 копійок сріблом. Але багаті орендарі, які володіли достатньою кількістю сільськогосподарського реманенту та тягла, захоплювали вільну землю за незаконними документами і власною сваволею. У 50-х роках XIX століття наділи незайманої землі досягали 400-500 десятин. Багатії брали їх в оренду в міській управі на тривалий час. Частина хуторян працювала на каменоломнях, добуваючи вапняк для будівництва та випалювання вапна. За право його видобутку треба було платити 1,5 карбованці сріблом за кожен кубічний сажень. Для бідняків це було недоступно.

Після реформи 1861 року заможні підприємливі господарі ще більше закріпилися на орендованій у міській управі землі. Більшість населення не могла винаймати міську землю поодиночки, тому робились спроби орендувати її колективно. Однак власних засобів для обробітки не вистачало, а міський банк брав за позику 10 відсотків. У випадку невиконання за оренду або банківського боргу орендарі втрачали право на землю разом із посівом. Значне розповсюдження одержали на хуторах суборендні відносини: багата верхівка, орендуючи великі масиви міської землі, немалу частину здавала дрібними ділянками за більш високу ціну біднякам.

У кінці XIX століття тут почало розвиватися виробництво товарного зерна: жита та пшениці. Це, у свою чергу, вимагало розведення робочої худоби. Справжнім лихом для

жителів хуторів були неврожаї та падіж худоби, які приводили до недоїмок, що у свою чергу сприяло дальшому збідненню більшості міщан, закабаленню їх багатіями. Джерелом заробітку для бідноти залишалася наймана праця по видобутку вапняку в кар'єрах Вірьовчиної балки. Робочий день тут тривав від зорі до заходу сонця, доводилося працювати і вночі при світлі каганця. Працювали в каменоломнях головним чином хуторяни, які не мали тягової сили. Ті ж, хто мав волів і коней, наймалися транспортувати вапняк у Херсон.

За другу половину XIX століття зростає кількість жителів хуторів. У кінці XIX століття в Музикиних хуторах було 320 дворів, в яких проживав 1701 житель, у тому числі чоловіків – 841, жінок – 860.

Медичну допомогу можна було отримати лише в Херсоні, що часто було неможливо переважній більшості населення. На Музикиних хуторах спостерігалася висока дитяча смертність. Переважно вмирали діти у віці від одного місяця до п'яти років. Так, у 1878 році, вмерло дітей віком від одного місяця до одного року – 18 хлопчиків, 10 дівчаток, від п'яти до десяти років – 2 хлопчики, серед решти жителів – 15 чоловік. В основному смерть наступала від дифтерії, туберкульозу, простуди, запалення, епілепсії, розлагодження шлунку, віспи, кору, крупу.

У Музикиних хуторах діяла одна православна церква. У Державному архіві Херсонської області зберігається документ, який вказує на те, що церква в Музиківці була збудована у 1858 році. Проте у цьому ж архіві знаходяться метричні книги, найдавніша з яких датується 1855 роком. Першим священником Свято-Покровської церкви Музикиних хуторів був Федір Завадовський. Саме його рукою велися записи у метричних книгах до 1875 року. У 1895 році приміщення церкви було перебудовано і постав на Музикиних хуторах величний храм, який розмірами перевищував попередній втричі, а голос його дзвонів було чути далеко за межами села.

Бурхливі події першої половини XX століття

Якщо друга половина XIX століття була відносно спокійною, то початок XX століття приніс музичанам, як і всьому нашому народу, бурхливі події, круті повороти долі, трагічні випробування . . .

У роки революції 1905-1907 років у Музикиних хуторах мали місце виступи селянської бідноти. Так, у ніч на 4 грудня 1905 року бідняки села розгромили хутори Григорія Сорокунського, завдали йому збитків на 300 карбованців. Царський уряд притяг до відповідальності 29 музичан. 23 червня 1907 року селяни розгромили хутір Іллі Савченка. Відомо, що 23 червня на подвір'ї церковної школи Музикиних хуторів відбулася сходка, на якій більш заможні селяни вирішили забезпечити хлібом і соломомою тих, хто бідував. Таке рішення було викликане погрозою з боку малоземельних селян у противному разі їх розграбувати. Не дочекавшись виконання обіцянки, кілька десятків чоловік відправилися на хутір Іллі Савченка. Виступи селян здійснювалися під керівництвом члена Херсонської групи РСДРП Чехуна М.Д.

У 1907 році на кошти міської управи була побудована амбулаторія із квартирою для лікаря. Першим лікарем цієї амбулаторії був Петро Міхейович Синицький. Знаємо із документів, що людина не з бідних, дворянин, статський радник. Сьогодні вже немає людей, які б могли щось про нього розповісти, але за переказами поколінь як він, так і його батьки, за участь у народницькому русі були вислані на південь із Санкт-Петербурга без позбавлення дворянства. Кажуть, що відзначався благодійністю, частенько допомагав грошми бідним людям. Помер у 1914 році і похований на Музиківському цвинтарі.

У 1912 році на території Музикиних, Висунцівських, Мірошникових хуторів знаходилося 623 двори, в яких проживало 3859 жителів, із них 479 дворів на території Музикиних хуторів, де проживало 3012 чоловік. Тут діяла земська кінна поштова станція.

Напередодні Першої світової війни посилюється збіднення незаможних господарств. Більшовицька газета «Правда» 12 березня 1913 року повідомляла, що у херсонських

приміських хуторах голодує 553 чоловік, у тому числі 35 дітей. Через два тижні газета знову писала, що голод серед хуторян досяг величезних розмірів. Ще більше погіршила становище жителів краю Перша світова війна. Сім'ї втрачали годувальників, яких відправляли на фронт. Але, не дивлячись на труднощі, у 1914 році селяни Музикиних хуторів пожертвували гроші на будівництво лазарету в місті Херсоні, нині комунальний заклад «Херсонська міська клінічна лікарня імені Євгена Карабелеша», відома в місті під назвою «лікарня водників». У воєнні роки різко підвищилися ціни на продукти першої необхідності. Так, порівняно з довоєнним часом, у кінці 1915 року вартість картоплі, масла, мила та багатьох інших товарів зросла в 2-2,5 рази. Наявність шаленої спекуляції, хабарництво, величезні розтрати у державних установах – усе це викликало у трудящих та солдатів на фронті різке невдоволення внутрішньою політикою царського уряду та нескінченною війною. Більшість солдатів уже не хотіли воювати і легко піддавалися революційній агітації. Цілі загони йшли, їхали додому у свої губернії, міста, села. Так, повернувся додому у 1917 році і музичанин П. Любченко. Незабаром подався у Херсон, де комплектувалися полки Червоної гвардії. Воював проти А. Денікіна, П. Врангеля, Н. Махна. Був поранений. Після госпіталю дослужував артилеристом на військовому кораблі «Грузія», а в 1922 році повернувся додому.

У 1916 році вже існувала Музиківська волость із центром у Музикиних хуторах, до якої входило 16 населених пунктів, а також губерньська психіатрична лікарня заснована в 1883 році. У складі волості (проіснувала до 1923 року) були Музиківка, Кіндійка, Арнаутка, Киселівська, Висунцівка, Загорянівка, Проценківка, Чорнобаївка, Зеленівка, Шкуринівка, Мірошниківка, Монастирська слобода, Степанівка та інші.

Звістка про повалення самодержавства дійшла до жителів приміських хуторів на початку березня 1917 року. Від більшовиків Херсона, які пояснювали суть Лютневої революції, селяни дізналися про необхідність подальшої боротьби за владу народу. Вони з надією сприйняли обіцянки більшовиків віддати всю землю селянам. У 1917 році Музиківський сільський схід приймає рішення про наділення усіх безземельних та малоземельних селян землею. Радянська влада на Музикиних, Мірошникових та Висунцівських хуторах була встановлена в січні 1918 року, у цьому ж році було створено партійний осередок. Більшовики проводили велику роз'яснювальну роботу, заохочуючи бідноту до активної участі в будівництві нового життя. Частина населення повірила новій владі та пішла за нею. Активними учасниками встановлення радянської влади були Петро Васильович Кулик (перший голова Музиківської сільради), Олексій Микитович Буренко (очолював Висунцівську сільраду), Микола Демидович Чехун (член Музиківського революційного комітету), Іван Павлович Дубровний (очолював комсомольський осередок) та інші.

Проте зміна влади супроводжувалася жорстокою і кровопролитною громадянською війною, яка не оминула і наше село. Кого тільки не було тут: австрійці і німці, англо-французькі інтервенти, денікінці, врангелівці, різні банди . . . Історики підраховали, що у нас, на півдні, у 1917-1920 роках влада змінювалася 20 разів. Усе це супроводжувалося хаосом, грабежами, розправами над селянами.

Ледь ущушли останні постріли і наступив спокій, як нове лихо – голод 1921-1923 років. Вражає страшна статистика: тільки за березень та першу половину квітня у Музикиних хуторах померло 350 дітей та 209 дорослих. Таке становище ускладнювалося і тим, що на території Музиківської волості поширилися епідемії сипного тифу, холери та інших захворювань.

У цей непростий час на посаду лікаря, завідуючого Музиківською дільницею, було направлено Арсентія Матвійовича Лісного. Не дивлячись на важкі умови, лікар творив чудеса: лікував, оперував, приймав на світ немовлят. Ім'я лікаря Лісного знали не лише в Музиківці, а й у всіх навколишніх селах. Більше 20 років працював він на благо музичан, залишивши по собі добру пам'ять.

Із червня 1922 року у Музиківці, Мірошниківці та Висунцях були організовані та функціонували їдальні для голодуючих дорослих та дітей. 26 червня було прийнято рішення

про організацію кухні взаємодопомоги. Проте становище селян залишалося тяжким. Тільки у квітні 1923 року в Музиківці із 1150 дорослих голодували 337 чоловік, із 1171 дитини – 352, у Мірошниківці із 257 дорослих – 53, із 338 дітей – 56, у Висунцях із 188 дорослих – 62, із 193 дітей – 66. Тільки на весну 1923 року вдалося подолати голод.

У 1922 році в Музиківці була створена комсомольська організація, першим її секретарем став Іван Павлович Дубровний. У той же час діяв профспілковий комітет, який опікувався матеріальним та освітнім рівнем селян: організацією каси взаємодопомоги, ліквідацією неграмотності. 23 жовтня було висунуто героя-незаможника Петра Васильовича Кулика для вшанування Херсонською організаційною комісією комітету незаможних селян.

25 грудня 1922 року на основі рішення засідання комісії по скороченню сільських рад Музиківської волості із сіл Музиківки, Мірошниківки, Висунців було створено Музиківську сільську Раду з кількістю населення 3206 чоловік.

У 20-х роках значні зрушення відбувалися в культурному житті Музиківки. У селі працювала хата-читальня, завідував якою Потеряйко І.А. При ній було організовано ряд гуртків: сільськогосподарський, драматичний та інші, проводилася антирелігійна пропаганда. У селі діяв театр, який показував самодіяльні вистави. Селяни виписували і читали газети. На початку 1920-го року розпочала свою роботу культурно-просвітницька організація «Просвіта».

На території Музиківки діяла єдина в районі євангелістська християнська секта баптистів, яка охоплювала 30 її членів, наблизених – 4 чоловіки, молоді – 8.

У цей час до складу Музиківської сільради входило 6 населених пунктів: Музиківка, Мірошниківка, Висунці, Крутий Яр, Зелений Дуб, Барвінок. Кількість населення становила 3504 чоловік, кількість землі, яку займала сільрада, 9016,9 десятин, із них орної – 8538,66; коней – 730, корів – 730, волів – 6, парових машин – 1, вітряків – 15, які належали приватним особам. Державних підприємств не було. Головою сільради 17 квітня 1925 року було обрано Сипка Архипа Якимовича. Сільська рада селянських депутатів займалася культурно-освітньою, господарською діяльністю, опікувалася медичним обслуговуванням населення, допомогою найбіднішим селянам.

Голод, що розпочався у 1921 році, став зручним приводом для посилення репресій проти духовенства. Розгорнулася широка кампанія вилучення коштовностей із храмів і культових споруд для закупівлі зерна за кордоном. Пограбована була і Свято-Покровська церква. У переліку вилучених цінностей – посуд, ризи, хрести, кадила, лампади та інші речі, що є обов'язковими атрибутами богослужіння. У відчаї священики та парафіяни звертаються до влади із проханням повернути вилученні цінності тим же металом із тією ж вагою. Проте отримують відмову. У 1922 році були відібрані 4 приміщення, які належали Свято-Покровській церкві. У них розмістилися радянські установи.

Позитивно вплинула на відродження села нова економічна політика більшовиків. Селяни тягнулися із останніх сил і мали добрі прибутки, запрацював ринок. НЕП сприяв відродженню селянського підприємництва у сфері переробки сільськогосподарської продукції. У 1925 році на території Музиківської сільської ради діяв один паровий млин, при ньому – олійниця та просорушка. За добу він переробляв до 600 пудів зерна, олійниця – 80 літрів олії, просорушка – до 60 пудів. Працювало також 13 вітряків. Усі підприємства належали приватним особам. Держава почала заохочувати різні форми кооперування. Відчувши економічну вигідність кооперативів, селяни вступали до них охоче. У середині 20-х років у Музиківці діяло споживче товариство, яке налічувало 185 членів та кредитове товариство – 145 членів. Робляться перші спроби створення колективних господарств. Так, у 1923 року, у Музиківці створюється сільськогосподарський колектив імені Т.Г. Шевченка. Створена артіль об'єднала 8 дворів, мала четверо коней, плуг, віз, борону. Проте, як правило, ці перші колективні господарства були слабкими, малочисельними та існували недовго.

Активну допомогу бідняцьким господарствам надавали херсонські робітники. Тільки за два дні у липні 1929 року шефами Херсонського обозного заводу, які приїхали в

Музиківку, було відремонтовано 40 возів і 4 жатки. Не залишали без уваги робітники Херсонського електрозаводу підшефний колгосп «Червоний хлібороб». Так, під час проведення весняної сівби 1933 року, робітниками заводу було виділено трактор, відремонтовано криницю, обладнано червоний куточок із технічною та політичною літературою, неодноразово надсилалися кращі комсомольці та робітники для передачі досвіду. Важливу роль в оснащенні колгоспів району технікою відіграла спочатку машино-тракторна станція Арнаутського куща, а пізніше Білозерська МТС. У діяльності колгоспів були і недоліки. Так, у резолюції Херсонського партійного комітету про стан колгоспів Херсонського району від 15 грудня 1930 року зазначалося, що в артілі «Червоний сівач», яка знаходилася в селі Мірошниківці, слабе керівництво артілі, впала трудова дисципліна, що привело до ряду випадків безгосподарності та розтрати.

Масова колективізація розпочинається наприкінці 20-х років. Про добровільність уже мова не йшла. Селяни не бажали відмовлятися від своєї власності та передавати її в колгоспи. Лише грубе адміністрування, погрози, обіцянки щасливого та заможного життя змушували їх вступати до них. У 1927 році у селі Музиківка була створена спілка обробітку землі «Нове життя», першим її головою був Герасим Якович Тарнавський. У 1929 році спілка була реорганізована у колгосп «Нове життя». На території Мірошниківки у 1928 році був створений колгосп «Червоний сівач». На початок 30-х років на території Музиківської сільради було засновано 8 колгоспів: «Червоний сівач», «Червоний хлібороб», імені І.Я. Франка, імені В. Молотова, «Червоний степ», «Нове життя», «Червоний маяк», «Червоний колос».

У ході колективізації постало питання про долю заможних селян. Офіційна ідеологія зображувала їх як куркулів, лютих ворогів радянської влади, жорстоких експлуататорів. Насправді, лише невелика частина використовувала працю найманих робітників. Як правило, основою їхнього добробуту була праця всіх членів родини, ощадливість, хазяйновитість. Ця частина селянства найміцніше була прив'язана до землі і не бажала з нею розлучатися.

Типовою у цьому плані була доля Трохима Трибушного, рід якого одним із перших поселився на Музикиних хуторах. Пережив Трохим громадянську війну, страшний 1921 рік. Поступово став на ноги винятково працею членів своєї родини, була вона великою – 6 синів та 2 доньки. Працювали з ранку до вечора, поливаючи землю рясним потом. Коли почалася колективізація, Трохим Трибушний потрапив до розряду куркулів: мав волів, коней, сільськогосподарський реманент. Спочатку тиснули податками. А потім перепис майна, домашній арешт та підготовка до виселення в Сибір. Не допомогла ні велика сім'я, ні відсутність найманої сили, все вирішував лозунг «Знищимо куркульство як клас». Не витримало серце Трохима – вмер незадовго до виселення. А сім'я понесла свій «хрест» далі – у товарних ешелонах на Сибір.

Страшним наслідком колективізації став голодомор 1932-1933 років. Про жахливу картину голоду, що панував тоді у селах, красномовно свідчать книги запису актів громадянського стану. Згідно метричної книги записів про смерть у селі Музиківка за 1932 та першу половину 1933 років померло 52 чоловіка, а у селі Мірошниківка – 10 чоловік. Є підстави вважати, що ці дані – неповні. Часто вимирали сім'ями. Так сталося із родиною Голдунів, у яких помер батько – Василь Іванович, тридцяти семи років та його троє дітей віком семи, трьох років та одного місяця. Згідно свідчень Любові Василівни Вертосенко, 1921 року народження, вимерла від голоду і сім'я Волкових із 4-х чоловік. Рятуючись від голодної смерті, люди намагалися приховати хоч трохи збіжжя. У Державному архіві зберігаються документи, які свідчать про те, що в селі відбувалося вилучення прихованого хліба з ям, відкриття кримінальних справ. Із протоколу допиту звинуваченого у невиконанні плану контракції (хлібоздачі) Олексієнка Г.І., мешканця села Музиківка Херсонського району, 18.01.1933 року: «...по змісту справи пояснюю, що не виконав контракцію тому, що в мене земля була дуже погана, хліб вродив плохий. Родина складається з 9 їдців, треба було, що-небудь їсти. Те, що міг, то я вивіз, біля 103 пудів, а решту залишив для своєї родини. Більше дати нічого не маю». Олексієнка Г.І. за цей «злочин» було засуджено до 4-х років ув'язнення. Аналогічно із протоколу допиту Савченко Я.Л., мешканки села Музиківка

Херсонського району, 04.01.1933 року ми дізнаємося, що жінка приховала трохи збіжжя, щоб прогодувати родину, за що була засуджена. Подібні процеси стають звичними явищем у 1932-1933 роках. Не дивлячись на прийняті міри по охороні полів, доведені до відчаю люди (найчастіше це були жінки), відчайдушно намагалися нарізати хоча б трохи колосків, щоб нагодувати голодних дітей. Прикметною у цьому плані є стаття в газеті «Наддніпрянська правда» від 2 липня 1933 року «Куркульку Власенко спіймали на гарячому». У ній говориться про те, що у Музиківській сільраді виявлено низку фактів зрізання колосків із колгоспного хліба. «26 червня затримано. . . Власенко М., яка нарізала багато колосків пшениці в артілі «Червоний сівач». Закінчувалася стаття словами: «Колгоспники «Червоного сівача» вимагають застосувати до розкрадачки вищу міру соціального захисту». Судові та позасудові органи здійснювали безкарно суд над селянами, часто забивали дітей, що підіймали з колгоспного поля декілька колосків. . .

Зміцніли колгоспи у роки перших п'ятирічок. Зросла їх матеріально-технічна база. Це дало змогу споруджувати виробничі приміщення та житлові будинки. Поліпшилося медичне обслуговування населення. З'явилися нові професії селян: шофери, трактористи. Напередодні війни колгосп імені В. Молотова мав 690,8 га землі, у тому числі 546,9 га орної, сінокіс та інші. Посівна площа колгоспу під урожай 1941 року становила 476,9 гектарів, у тому числі озимої пшениці – 220, ячменю – 60, вівса – 50, проса – 8, кукурудзи – 6, соняшника – 18, бавовни – 90, картоплі – 10, кавунів – 10, буряка кормового – 2, люцерни – 24 та інше. Колгосп мав житловий будинок та інші приміщення: дитячі ясла, зерносховище, кузню, конюшню, телятники, вівчарню, тваринний двір. У колгоспі був фруктовий сад площею 0,5 гектара та виноградник площею 1 гектар. Був сільськогосподарський реманент і транспорт: 2 автомашини ГАЗ, нафтовий двигун «Прогрес» потужністю 18 кінських сил та інше. До складу колгоспу «Червоний хлібороб» входило 62 господарства, загальна кількість членів становила 232 чоловіки. Колгосп мав 713,10 гектарів землі, у тому числі орної 471,6, сінокосу та інших земель 241,8. Посівна площа колгоспу під урожай 1941 року становила 419,5 гектарів, у тому числі жита – 15, озимої пшениці – 159, ячменю – 70, вівса – 10, кукурудзи – 4, проса – 10, соняшника – 5, бавовнику – 90 та інше. Колгосп «Червоний сівач» у селі Мірошниківка об'єднував 93 господарства із кількістю населення 480 чоловік. Земля, що належала колгоспові, становила 1452,7 гектарів, у тому числі орної землі – 1024, сінокосу та інших угідь – 428,7. Посівна площа під урожай 1941 року становила 729 гектарів, у тому числі жита – 30, озимої пшениці – 330, бавовни – 65, ячменю – 140, вівса – 18, кукурудзи – 12, проса – 20. У колгоспі вирощували також бобові культури, овочі. Господарство мало одноповерхові житлові будинки, птахоферму, тваринні двори, свинарник, телятник, конюшню, зерносховище та інші приміщення. Була одна автомашина, 6 нафтових двигунів, 7 сошникових сівалок, 5 культиваторів, 51 залізна борона.

Символом беззаконня та несправедливості стали 1937-1938 роки. Довжелезним є список людей, безпідставно звинувачених, закатованих і знищених у роки розгулу сталінщини. Всього по Херсонській області він становить близько 10 тисяч осіб. Є у цьому страшному списку і жителі нашого села. За несправедливими обвинуваченнями були репресовані Микола Ілліч Васильківський (реабілітований 17.05.1994), Василь Никифорович Мельниченко (реабілітований 05.11.1958), Василь Павлович Діброва (реабілітований 24.05.1989), Дмитро Олексійович Чихун (реабілітований 07.07.1993), Федот Григорович Перерва (реабілітований 04.05.1989), Іван Сергійович Коротєєв (розстріляний 14.06.1938, реабілітований 06.07.1957), Данило Васильович Микитась (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 30.06.1959), Григорій Терентійович Бульба (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 30.06.1959), Антон Антонович Дубровний (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 30.06.1959), Омелян Васильович Карло (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 30.06.1959), Іван Митрофанович Різник (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 05.11.1958), Віктор Матвійович Лісний (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 30.06.1959), Іван Іванович Задніпряний (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 30.06.1959), Федосій Нестерович Лазаренко (розстріляний 07.04.1938, реабілітований 05.11.1958), Михайло Васильович Крохмаленко (ветфельдшер) (розстріляний

23.04.1938, реабілітований 17.07.1956), Степан Костянтинівич Маслянников (священик) (розстріляний 14.2.1937, реабілітований 24.10.1957). Не залишилося навіть могилки, до якої можна прийти, поклонитись, пом'янути невинно загублених. Покалічені були не тільки їх долі, а на довгі роки і долі їхніх рідних та близьких ...

Типовим у цьому плані є життя Микитася Данила Васильовича. Рід Микитасів з'явився у наших краях ще у першій половині XIX століття. Серед перших поселенців Музикиних хуторів неодноразово зустрічається це прізвище. Рід був хліборобський, роботящий. Любили Микитасі землю та уміли на ній працювати. Тож нелегкою працею, власними мозолями, завдяки ощадливості і хазяйновитості створювали свій достаток, який передавали із покоління у покоління. Батько Данила Микитася помер у 1917 році, розділивши майно між синами, а був він людиною заможною, мав близько 100 десятин землі (у тому числі орендованої), 3 пари волів, 10 коней, 5 корів. Та не знав він, яке майбутнє чекало на його дітей... У 1917 році змінилася влада у країні. Більшовики, поманивши селян землею, починають ту землю, разом із худобою і реманентом, відбирати, примушуючи вступати до колгоспів. Розпочинається кампанія «ліквідація куркульства як класу». До розряду «куркулів» потрапила і родина Микитасів. Наприкінці 20-х років сім'я була розкуркулена, а майно передано до колгоспу. Данило Микитась теж змушений був вступити до колгоспу, перетворившись на безправного наймита, працюючи тепер уже не на своїй землі з ранку до вечора за трудовні, на які майже нічого не одержував. Про колишні достатки можна було лише згадувати. На той час він мав уже велику сім'ю: 5 доньок та сина Григорія. Найменшій Пелагеї було 8 років. Був Данило хорошим сім'янином, любив дітей, а ще згадують його як першого гармоніста на селі. Під час однієї із розмов Данило Микитась почав нарікати на те, що працювати доводиться багато, а заробітки – мізерні, і з гіркотою додав: «У старі часи селянам жилося краще, ніж при радянській владі». Ці слова згадали йому не раз, вони фігурували як головний доказ у слідчій справі, коли із Данила Микитася «ліпили» образ злісного ворога радянської влади... Восени 1938 року сім'ю спіткало лихо – померла мати. Залишився господар сам із шістьма дітьми на руках. Розуміючи, що самотужки поставити дітей на ноги буде важко, вирішив привести у родину жінку. Він засватав вдову із Загорянівки, яка б замінила дітям матір, проте доля розпорядилася інакше. 17 лютого 1937 року до будинку під'їхала машина. Чужі люди у формі оголосили, щоб хазяїн одягнувся і їхав із ними. Данило Микитас, виходячи із помешкання, сказав дітям: «Не хвилюйтесь. Я ні в чому не винен. Розберуться – і відпустять». Проте більше діти свого батька ніколи не побачили, а про те, що з ним сталося, дізналися більш ніж 20 років по тому. Архівні матеріали розповідають, що 07.04.1938 року Микитас Данило Васильович постановою трійки при УНКВС по Миколаївській області був засуджений до розстрілу. Розстріляний 07.04.1938 року по звинуваченні у контрреволюційній діяльності та участь у куркульській організації. Микитас Данило Васильович реабілітований 30.06.1959 року Президією Херсонського облсуду.

Музиківка у роки Великої Вітчизняної війни

Мирну працю радянських людей було перервано 22 червня 1941 року фашистською Німеччиною. Разом із народами нашої країни на захист Батьківщини стали і музичани.

Великих втрат зазнали жителі і господарства села. 4 серпня 1941 року Музиківку бомбардували ворожі літаки. До 18 серпня колгоспники вивезли у тил (Мелітополь, Орджонікідзе) машини і худобу. Велика частина майна була по дорозі розграбована німцями. Ось що пам'ятає про це житель Музиківки Дмитро Пантелейович Мельниченко: «Мій батько, Пантелей Семенович Мельниченко, був керівником відправки великої рогатої худоби з колгоспів с. Музиківка до Грузії, переправа знаходилася в Дар'ївці та Олешках. У евакуації худоби брали участь доярки Степанида Іванівна Степанова, Євдокія Яківна Мельниченко, скотарі, погоничі. Помічником був Йосип Резник. Однак це було тяжким випробуванням для худоби, частину корів довелося дорізати. Дехто з односельців повернувся додому. Пантелей Семенович Мельниченко доїхав до Грузії, передав худобу керівництву і був мобілізований до лав Червоної армії. Брав участь у боях у районі Кривого

Рогу, там отримав поранення та був направлений до госпіталю. Рідні отримали звістку, що він пропав безвісти».

На підступах до Херсона у районі Киселівка – Чернобаївка – Музиківка затримували противника частини 48-го стрілецького корпусу під командуванням Р.Я. Малиновського, у майбутньому маршала Радянського Союзу. 18 серпня фашисти вдерлися в село. У колгоспі імені В. Молотова мотомеханічними частинами СС були розграбовані матеріали і сільськогосподарська продукція, що містилась у колгоспній коморі, були забрані всі грубі корми. У колгоспі «Червоний хлібороб» за наказом коменданта Бруно спалили вітровий млин, розгромили склади і комору колгоспу, де знаходилися продукти і зерно.

10 березня 1944 року при відступі німецьких військ за наказом офіцера Дітліфа із колгоспу імені В. Молотова була вигнана вся худоба. Збитки і втрати, причинені німецько-фашистськими загарбниками за роки війни, становили 6671786 карбованців. У Мірошниківці було розграбовано і знищено майно колгоспу «Червоний сівач», а також лісозахисні насадження. Загальні збитки і втрати становили 9184372, колгоспу «Червоний хлібороб» – 4023012, «Нове життя» – 11788208 карбованців. Великі втрати були причинені селянам, вони були оцінені від 12 до 60 тисяч карбованців. Крім цього, відступаючи, німецько-фашистські загарбники готували криваву розправу над музичанами. Нелюди 10 березня надвечір зігнали жителів села в місцеву церкву, яку потім планували підірвати, але через деякі обставини катам не вдалося здійснити свій задум, протримавши людей одну ніч, вранці 11 березня погнали до Миколаєва для відправки у Німеччину. По дорозі частина жителів втекла і повернулася додому, а частина була відправлена на чужину.

14 березня 1944 року підрозділи 295-ї стрілецької та 49-ї гвардійської дивізії Червоної Армії звільнили Музиківку. Серед тих, хто визволяв наше село, – Микола Васильович Гуман (житель Музиківки). Микола Гуман був мобілізований до лав Червоної Армії у жовтні 1943 року. На той час йому виповнилося 18. Був рядовим роти зв'язку 144 гвардійського стрілецького полку 49-ї дивізії. Брав участь у звільненні Херсонщини. Пізніше були Миколаїв, Одеса. За участь у цих боях був нагороджений орденом Червоної Зірки та отримав три сталінські подяки. Разом зі своїми побратимами пройшов Молдавію, Румунію, Болгарію, Югославію. У важких боях під Будапештом був поранений. Із медичного санітарного батальйону потрапив до госпіталю у місті Грозному, де пролежав 7 місяців. 30 квітня 1945 року його комісували додому інвалідом. Після війни працював, учився. Із 1967 по 1981 був директором радгоспу «Молода гвардія» у селі Киселівка, за трудові досягнення нагороджений орденом Леніна та двома орденами Трудового Червоного Прапора.

У бою за наше село смертю хоробрих загинули 33 радянських воїни-визволителі. Жителі поховали їх у центрі села. На братській могилі встановлений пам'ятник, на якому викарбовано прізвища загиблих.

На фронтах Великої Вітчизняної війни воювали 254 жителі села Музиківки, 17 із них за бойові заслуги нагороджені орденами і медалями.

За подвиг на території Литви у перші дні війни Указом Президії Верховної Ради СРСР від 25 липня 1941 року молодший сержант 28-ї танкової дивізії Василь Іванович Карло посмертно нагороджений орденом Леніна. Це перший Указ Великої Вітчизняної війни, який нагороджував танкіста найвищою відзнакою Батьківщини – орденом Леніна. У 1938 році В. Карла призвали в армію – відразу направили в танкові війська. Наш земляк брав участь у боях на території Західної Білорусії та Фінляндії. Військовий архів зберіг короткий запис про те, що за цей період молодший сержант Василь Карло мав 16 подяк командування за успіхи в бойовій та політичній підготовці. Василь водив танк командира роти, тому завжди був попереду. Танкісти безперервно вели тяжкі, кровопролитні бої з чисельно переважаючими силами противника. Тричі командир полку майор С. Онищук виносив подяки молодшому сержанту В. Карлу за мужність у боях. Василь Карло героїчно загинув в одному з запеклих боїв. У пам'ять про відважного земляка на території села Музиківка встановлено стелу. За рішенням виконкому Музиківської сільради народних депутатів від 25 березня 1985 року вулиця, де проживав Василь Іванович Карло, була названа його іменем.

Наш земляк Михайло Іларіонович Крохмаленко після жорстоких боїв на Дніпровському водному рубежі потрапив до Архангельська. Там закінчив курси командного складу, був направлений у розпорядження Військової Ради Ленінградського фронту. 3 вересня 1942 року брав участь у боях із німецько-фашистськими загарбниками під Ленінградом. Заступник командира роти, командир роти – такі фронтові посади офіцера М.І. Крохмаленка. 9 січня 1943 року почався наступ радянських військ по прориву блокади Ленінграда. Гітлерівці чинили опір, але змушені були відступити. Наш земляк особисто знищив шість фашистів. У цьому бою був тяжко поранений. М.І. Крохмаленка представили до нагороди. 24 січня 1943 року в госпіталі він помер не отримавши її. Відважний офіцер відзначений Орденом Червоної Зірки, медалями «За відвагу», «За бойові заслуги».

Більше 70-ти музичан не повернулися зі фронтів Великої Вітчизняної війни. У пам'ять про загиблих односельчан у 1967 році у селі Музиківці споруджено обеліск Слави, у 1980 році закладено Алею пам'яті.

Від післявоєнної відбудови до незалежності

14 березня 1944 року після визволення території села від німецько-фашистських загарбників відновила свою діяльність Музиківська сільська рада депутатів трудящих у складі Миколаївської області. 30 березня 1944 року Музиківська сільська рада Херсонського району ввійшла до складу утвореної Херсонської області. Незмінним головою Музиківської сільської ради з 1934 по 1959 року (із перервою на війну) був Павло Лукич Москаленко. Павло Лукич проявив себе як здібний організатор та мудрий господарник. За результатами соціалістичного змагання 1951 року по Херсонському району Музиківська сільрада вийшла у передові. П.Л. Москаленко нагороджений медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.» та орденом Трудового Червоного Прапора. Користувався заслуженим авторитетом та повагою односельчан.

Післявоєнна відбудова розпочиналася у дуже важких умовах. Не вистачало техніки, робочих рук, матеріальна база колгоспів була зруйнована. Головна робоча сила – жінки, підлітки, інваліди. Чимало старожилів зі сльозами на очах згадують і голодні 1946-1947 роки. Проте поступово життя входило у спокійне русло. Відбудовувалося і кращало село: з'явилася нова школа, були відкриті клуб і бібліотека, відремонтовано медичний та фельдшерський пункти, налагоджено роботу магазинів. Село було повністю електрифіковане та радіофіковане. Багато уваги приділялося озелененню.

У перші ж дні після вигнання ворога свою роботу відновив Висунцівський дитячий будинок. Цікава історія цього закладу. У другій половині 30-х років у приміщенні колишньої контори кар'єроуправління було організовано інтернат для іспанських дітей, чиї батьки билися з прихильниками диктатора Ф.Франко. Із початком війни дітей евакуювали, будівлі пустували. 14 березня 1944 року прибули перші діти. Згодом їх стало 225. Спочатку тут були тільки діти шкільного віку. У 1948 році будинок розкомплектували, і він став закладом для дошкільнят на 75 дітей віком від 3 до 7 років. У 50-ті роки він мав уже декілька корпусів, пральню, їдальню, ізолятор, ігрові та робочі кімнати. На території було висаджено близько 5 тисяч декоративних та фруктових дерев і кущів, прокладено доріжки, розбито клумби, газони, створено ігрові майданчики. Дитячий будинок мав невелике підсобне господарство. Працювали з дітьми досвідчені вихователі: Фекла Миколаївна Левицька, Галина Станіславівна Дяченко (закінчила спеціальний відділ Бердичівського педучилища), Катерина Іванівна Волошина (мала вищу педагогічну освіту), Марія Прокопівна Строкован (Одеське педучилище). Декілька нянь вдень і вночі доглядали малюків: Резнік В., Чихун М.В., Голубенко Є.Т., Садовська М.Д., Інюкова А.І., Дем'яненко Є.Д. та інші. Двоян Тетяна Василівна працювала в ньому медичною сестрою. Довгий час директором дитячого будинку був Петро Романович Двоян. Проіснував цей заклад до 12 жовтня 1965 року.

У 1950 році 8 дрібних колгоспів, що існували на території Музиківської сільської ради, об'єдналися в одну велику міцну артіль (спочатку – колгосп імені Молотова, а із 1957 року – «Нове життя»). Із 1950 по 1960 рік господарство очолював Микита Юхимович

Плохотнік, який у 1958 році за успіхи у розвитку сільського господарства був нагороджений орденом Леніна.

У 1960 році колгосп «Нове життя» був включений до складу колгоспу імені Кірова і став його третім відділком. Його завідувачем було призначено Є.С. Прокопенка. У 1962 році відбувається розукрупнення господарств. Колгосп на території Музиківської сільської ради отримав назву «Маяк». 10 лютого 1965 року за рішенням бюро партійної організації колгосп «Маяк» було реорганізовано у радгосп «Маяк». Головою колгоспу, а згодом директором радгоспу був Євген Степанович Прокопенко (із 1962 по 1985 роки). Євген Степанович нагороджений орденами «Знак почета», «Отечественной войны II степени», медалями «За отвагу», «Ветеран труда», «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.», «За победу над Японией», «За доблестный труд». За трудові досягнення 76 передовиків праці нагороджені орденами і медалями СРСР, у тому числі орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора і орденом Жовтневої революції – бригадир-овочівник Клавдія Петрівна Дубровна, орденом Жовтневої революції і Трудового Червоного Прапора – комбайнер Василь Іванович Смішко, орденом Трудового Червоного Прапора – бригадири Іван Михайлович Крохмаленко, Дмитро Пантелійович Мельниченко, телятниця Євдокія Пантеліївна Бульба, механізатор-свинар Анатолій Павлович Датченко, овочівниця Марія Михайлівна Тараненко, доярка Степанида Іванівна Степанова, орденом Жовтневої революції – доярка Ольга Сергіївна Бальошенко, орденом «Знак Пошани» – тваринник Іван Дем'янович Садовський.

У вільний від роботи час музикани культурно відпочивали. Можна було подивитися нові кінокартини, відвідати змістовні масові заходи у сільському клубі, дізнатися про новинки літератури, переглянути книжкові виставки, почитати газети, журнали, улюблену книгу у бібліотеці. Було де дітись і рибалкам, покупатися влітку. У селі було 3 ставки, протікала річка Вільовчина. Любителі футболу грали у команді «Зеніт». Із кінця 60-х початку 70-х років розпочалася історія розвитку шахів у Музиківці. У той час ці змагання проходили під егідою добровільного спортивного товариства «Колос». Проводились вони тільки серед дорослих команд жителів сільської місцевості. Школярі участі не брали. Так у 1969 році працівники нашого будинку культури Степан Осипенко та Олексій Штуца у відкритій першості із шахів ДСТ «Колос» Білозерського району посіли перше місце, враховуючи, що виступала команда без жінки (того часу за регламентом змагань повинно було бути 2 чоловіки і 1 жінка). У тому ж році вони здобули й обласну перемогу. На першості України в м. Біла Церква наша команда посіла 4 місце (у складі команди жінки так і не було). Це був найкращий результат в історії розвитку шахів Музиківки. Цей тандем із успіхом виступав у першості району, області та України ще протягом чотирьох років. 1998 – 2000 роки, це був період успішних виступів у першості районної ради ДСТ «Колос» команди радгоспу «Маяк» у складі Якуби Володимира, Лебедева Олександра, Левіщевої Надії. Усі три роки підряд вони були першими. У обласних турнірах команда участі не брала.

Із 1985 по 1997 рік радгосп «Маяк» очолював Микола Миколайович Гуман, заслужений працівник сільського господарства України.

Першого вересня 1985 року музиківські школярі розпочали навчання у новій школі.

20 грудня 1990 року було введено в експлуатацію нове приміщення Музиківського ясел-садка.

Із 1997 по 2012 рік керівником господарства був Сергій Олексійович Костік, заслужений працівник сільського господарства України.

Село у роки незалежності

Сьогодні Музиківська сільська рада розташована на території Білозерського району Херсонської області за 17 кілометрів від міста Херсона. До її складу входять три населенні пункти: село Музиківка, житлові місцевості Висунці та Мірошниківка, яким у 2008 році повернено статус сіл. Населення становить 2 771 чол. (діти дошкільного віку – 194, діти

шкільного віку – 282, пенсіонери – 678, працездатне населення – 1557, кількість працюючих – 1134).

Загальна площа земель сільської ради складає 6166,6 гектарів, у тому числі територія села – 689,7, лісові насадження – 233,6, багаторічні насадження – 41,6, сіножаті – 9,8, пасовища – 399,5, рілля – 4884,8.

Музиківська сільська рада є органом місцевого самоврядування, що представляє територіальну громаду села Музиківка та здійснює від її імені та в її інтересах функції та повноваження місцевого самоврядування.

Від часу незалежності Музиківську сільську раду очолювали Іван Ілліч Бондаренко, Василь Феодосійович Цвик. У теперішній час сільським головою працює Савелій Нолевич Лейбзон. За успіхи у роботі нагороджений орденом Рівноапостольного князя Володимира (2008), Відзнакою Міністерства внутрішніх справ України «За сприяння органам внутрішніх справ» (2011), Дипломом та знаком лауреата Всеукраїнської премії «ГРИНМІР» «Кращий господар в Україні» (2012).

Виробнича сфера села представлена такими організаціями: 10 дрібних фермерських господарств, фермерське господарство «Сапфір Агро».

У 2002 році було засноване Музиківське комунальне підприємство, очолив його Антон Іванович Гошко, з листопада 2013 року – Олександр Михайлович Андрунович. Пріоритетним напрямком роботи комунального підприємства є забезпечення безперебійного та якісного постачання питної води споживачам села. Загальна протяжність водогонів та водопровідних мереж становить 16 км. Працює 7 артезіанських свердловин. Населенню, закладам та установам села надаються послуги з комплексного виконання робіт по монтажу, ремонту, реконструкції та технічного обслуговування водопостачального обладнання, вивіз побутових відходів.

На території села знаходиться 941 житловий будинок, 630 із яких газифіковано, решта забезпечена твердим паливом та дровами.

Центр села впорядкований. Тут розміщені всі необхідні об'єкти соціальної сфери: амбулаторія загальної практики сімейної медицини, загальноосвітня школа I-III ступенів, ясла-садок, сільська рада, сільська бібліотека, поштове відділення, магазини, пункт охорони громадського порядку, аптека, філія ощадбанку.

Село розташоване у приміській зоні Херсона. Це зумовило спеціалізацію селянських та фермерських господарств на виробництво продовольства для жителів міста, які є основним споживачем вирощеної сільськогосподарської продукції, а саме: овочевих, баштанних культур, картоплі, молочної та м'ясної продукції.

Населення Музиківки, Мірошниківки, Висунців у повній мірі забезпечене транспортним зв'язком із містом Херсоном та між населеними пунктами. Транспортні послуги надаються і в межах села для перевезення школярів.

У 2001 році для забезпечення сервісного ветеринарного обслуговування тварин у приватному секторі було відкрито на території Музиківської сільської ради ветеринарну дільницю. Очолив її заслужений працівник сільського господарства України Володимир Ларіонович Нікіфоров, який працює у Музиківці з 1968 року.

Музиківська сільська рада інтенсивно веде проектні та будівельні роботи по благоустрою населеного пункту.

Із метою інформування населення про справи громади сільська рада видає із 25 квітня 2008 року зареєстровану безкоштовну газету «Музиківський вісник», редактором якої є Людмила Анатоліївна Огурцова. Видавництво цієї газети на місцевому рівні дозволяє забезпечити широке висвітлення діяльності виконавчого комітету, сільської ради, депутатів, забезпечити подальшу плідну співпрацю з населенням.

Працює амбулаторія, якій у 2006 році надано статус амбулаторії сімейного типу. Заклад обслуговує чотири населених пункти: Музиківку, Загорянівку, Шкуринівку, Східне. Функціонують кабінети: терапевтичний, педіатричний, стоматологічний, оглядовий, фізкабінет, маніпуляційний, перев'язувальний, лабораторія. Штат містить 3 лікарів (педіатр, терапевт, стоматолог). Головний лікарем із 2000 по 2013 рік працювала Лілія Іванівна Плахтир. В амбулаторії є фельдшер, акушерка, патронажні медичні сестри, лаборант. Із 1972 року працює Тамара Леонтіївна Чихун, фельдшер вищої категорії. Щороку районні спеціалісти проводять поглиблений медогляд школярів та дітей дошкільного віку. Музиківська амбулаторія загальної практики сімейної медицини надає кваліфіковану первину медико-санітарну допомогу населенню усіх вікових груп за сімейно-територіальними принципом. Амбулаторія разом із громадською організацією «Турбота» реалізувала проект «Маю право на здоров'я», який фінансувався проектом ЄС/ПРООН «Розвиток громадянського суспільства». Проект значно покращив якість та доступність медичної допомоги, сприяв поширенню інформації про здоровий спосіб життя.

У селі функціонує бібліотека, завідує якою Людмила Анатоліївна Огурцова. Фонд бібліотеки налічує 17 500 екземплярів. Він включає художню літературу, довідкові видання, дитячу літературу, технічну, сільськогосподарську та природничу. Кожен відвідувач має можливість вільного доступу до всесвітньої мережі. Бібліотека співпрацює з благодійним фондом Леоніда Кучми, Білозерським районним осередком Херсонської обласної молодіжної громадської організації «Молодіжний Центр регіонального розвитку», приватними підприємцями. У 2010 році у рамках програми «Бібліоміст» бібліотека перемогла у конкурсі «Організація нових бібліотечних послуг з використанням вільного доступу до Інтернету». У 2012 році – перемога у конкурсі проектів «Поповнення фондів сільських бібліотек та активізація їх культурно – просвітницької роботи з дітьми та молоддю» від Міжнародного фонду Відродження. Вересень 2012 року – перемога у «Конкурсі проектів співпраці бібліотек з місцевими громадами» від програми «Бібліоміст» з проектом «Створення на базі бібліотеки «Центру соціальної та психологічної допомоги». На базі бібліотеки волонтером Корпусу Миру Селліс Веллер проводилися заняття з англійської мови. Задля активної популяризації цієї роботи створено блог, який зареєстровано на фейсбуці. На соціальних сторінках висвітлюються події, які відбуваються в бібліотеці та в селі загалом.

Музиківський ясла-садок перебуває у комунальній власності Музиківської сільської ради. Дитячий садок функціонує круглий рік. Трудовий колектив налічує 19 працівників: 5 вихователів, музичний керівник, інструктор із фізкультури, медична сестра старша, обслуговуючий персонал – 9, освітній дошкільний заклад очолює завідувач Крута Людмила Анатоліївна. У трьох різновікових групах виховується 88 дошкільнят, соціально-педагогічним патронатом охоплено 53 дитини. Колектив намагається зробити усе, щоб діти відвідували дитячий садок із задоволенням, почували себе комфортно. Для цього у них є усе необхідне: естетично облаштовані групові кімнати з іграшками та необхідним навчальним матеріалом.

Із метою профілактичних заходів по боротьбі зі злочинністю та профілактикою правопорушень діє громадський пункт правопорядку. Його головою з 2001 року є Сергій Григорович Шабельников, на даний час громадський помічник дільничного інспектора Білозерського РВ УМВС України у Херсонській області.

Із 2009 у селі функціонує Молодіжна громадська рада, яку очолює Людмила Сергіївна Погрібна. Організація формує молодіжну політику, співпрацює із сільською радою, загальноосвітньою школою, сільською бібліотекою, районною молодіжною радою, Білозерським районним осередком Херсонської обласної молодіжної громадської організації «Молодіжний центр регіонального розвитку». Молодіжна рада займається організацією змістовного дозвілля молоді та розвитком її активності.

У 2009 році на базі колишньої Покровської церкви рішенням священного синоду Української православної церкви був заснований Покровський чоловічий монастир. Дісталася церква в напівзруйнованому стані: не було багатьох вікон, дах протікав, купа

сміття всередині. За рік вдалося встановити маківку і хрест, нові вікна. Зараз продовжуються оздоблювальні роботи в головній частині храму, будується братський й ігуменські корпуси. Громада Музиківки всіляко сприяє відродженню духовного осередку.

Видатними уродженцями села є Григорій Дмитрович Плужник – радянський кіноактор («Воротар» (1936), «Син полку» (1946), «Поема про море» (1958) та інших.) та Поліна Володимирівна Куманченко – актриса Українського драматичного театру імені І. Франка, кіноактриса («Киянка» (1958-1959), («Спадкоємці» (1960), «Велика рідня»: «Кров людська не водиця» (1960). Її творчість відзначена високими державними нагородами, вона була удостоєна звання Народної артистки СРСР, лауреата Державної премії УРСР імені Т.Г. Шевченка (1971).

Сьогодні село Музиківка розвивається, має гарні перспективи, сучасна історія лише твориться . . .

Розвиток освіти

До другої половини ХІХ століття справа народної освіти у краї перебувала у вкрай занедбаному стані. У 60-ті – 70-ті роки почали створюватися земства, які не лише відкривали й утримували на свої кошти школи, а й займалися підготовкою учительських кадрів. У 1866 році повітові земські збори приступили до побудови шкіл у населених пунктах Херсонського повіту. Перші земські школи були відкриті на околицях Херсона у 1866 – 1867 роках, а в 1876 році розпочала свою діяльність школа на Музикиних хуторах. Музиківська школа довгий час знаходилася у найманому приміщенні, тому планувалося будівництво спеціального шкільного приміщення у 1915 році. Проте, у зв'язку із Першою світовою війною, цим планам не судилося здійснитися. У 1880 році в Музиківці працювала одна вчителька на 30 учнів. Викладання Закону Божого покладалося на священнослужителя. Першою вчителькою Музиківського земського училища була дочка священика Анна Григорівна Ниценко. Школа на Висунцях відкрита у 1885 році, а на Мирошниківці – у 1896 році. У 1888 році земські збори приймають рішення про передачу шкіл, що знаходилися на приміських хуторах, у відання міста. З тих пір школа почала фінансуватися з міського бюджету і стала іменуватися міським училищем, хоча в народі її продовжували називати земською школою. У ній навчалося 126 учнів, із них 91 хлопчик та 35 дівчаток. Навчання у міських училищах було платним – 2 карбованці на рік. Проте найбідніші учні звільнялися від оплати згідно рішення міської Думи. Було декілька спроб введення у місті Херсоні та на приміських хуторах загальної початкової освіти, проте у зв'язку з бурхливими подіями початку ХХ століття вони не були доведені до кінця. Збереглися імена трьох завідувачів Музиківським міським училищем: у 1895 році ним був Аполон Петрович Бойко, у 1909 році – Антоніна Абрамівна Телюк, а у 1910-1912 роках – Юлія Теофанівна Скульська. У 1888 році на Музикиних хуторах була відкрита також школа грамоти, яку пізніше почали називати церковно-приходською. Утримувалася вона на кошти церкви та сільської громади. У 1895–1896 роках у школі навчався 71 учень, а завідуючим та законовчителем був Микола Левицький.

У роки першої буржуазно-демократичної революції 1905-1907 років школа стає центром революційних подій. На її території відбувалися виступи селянської бідноти, які закінчувалися збройними заворушеннями проти міських багатіїв.

У січні 1918 році на Музикиних, Мирошникових та Висунцівських хуторах була встановлена радянська влада. У цьому ж році відкрита школа. Нова влада поставила справу освіти під свій пильний контроль, розуміючи, що це є головний важіль для прищеплення масам комуністичних цінностей, ідеології та моралі. Для керівництва освітніми справами по волостях створено Віднарос (відділ народної освіти), якому підпорядковувалися і школи в Музиківці, Мирошниківці і Висунцях.

Трагедія громадянської війни не могла не позначитися на духовному стані краю. Відсутність фінансування, нестача освітянських кадрів, постійні зміни влади негативно впливали на розвиток освіти.

Проте тільки ситуація у краї стабілізувалася, починають відкриватися школи. У 1920 році Музиківською сільською радою було прийнято рішення про будівництво трудової школи, через матеріальну скруту воно не було втілене у життя. Всього ж на території Музиківської волості у цьому році запрацювало 10 шкіл.

Після відкриття школи у Музиківку разом із сім'єю переїздить 29-річний Михайло Іванович Баназюк. Працює спочатку вчителем, а з 1923 року завідувачем Музиківської школи. Із особової справи Баназюка М.І. стало відомо, що він – виходець із робітничої сім'ї. Закінчивши вищу початкову школу, отримав звання вчителя. До 1914 року мав власну школу приватного характеру, із 1918 року – працював в Антонівці, а з 1920 року – у Музиківці.

Протягом перших років радянської влади шкільне питання часто розглядалося на засіданнях Музиківської сільської ради. Школі не вистачало палива. Його доводилося економити, адже опалювалося приміщення в основному за рахунок жителів села. Приміщення було дуже тісне, старе, не можна було відкрити навіть п'ятого класу. Весною, коли з'являлася можливість випасати худобу, відвідування дітьми школи падало на 50%. Велика кількість дітей голодувала. Все ж завідувач школою Михайло Іванович Баназюк та сільська Рада дбали про навчання дітей, забезпечення юних піонерів формою, значками та приміщенням для їхнього клубу, організували екскурсії у Херсон та Олешки. Згідно з законом, трудовим школам надавалися ділянки землі розміром у 3 десятини, які необхідно було засівати сільськогосподарськими культурами.

У 1921-1923 роках південні райони України охопив голод. У зв'язку з чим 31 травня 1922 року на засіданні Музиківського волвиконкому було прийнято рішення по видачу учням школи гарячої їжі.

Рішенням волосного виконкому від 21 листопада 1922 року приміщення, яке займав псаломщик, передано для потреб учителів.

У серпні 1923 року укладена угода з населенням Музиківки, Мірошниківки, Висунців по утриманню Музиківської школи. У той же час Херсонський окружний виконком прийняв рішення про закріплення приміщення, яке до 1917 року належало церкві (розміщалося церковно-приходська школа), за Музиківською трудовою школою. «Выписка из протокола заседания президиума Херсонского окружного исполкома от 06 августа 1923 года. . . Постановили: Ввиду того, что школа помещается в указанном здании уже 6 лет и оно оборудовано на средства населения и сельского совета, закрепите его за Музыковским сельским советом под школу.»

12 травня 1924 року на загальних зборах Музиківської сільської ради та Мірошниківських хуторів було вирішено побудувати нову школу. Керувати будівництвом доручили Різнику П.І., Різнику І.М. і Деркачу С.І. У цілому на території Музиківської сільради у 1925 році діяли 3 школи на утриманні місцевого бюджету. Навчанням було охоплено 70 відсотків дітей шкільного віку. Школи не мали грошових фондів, а тому паливо та підручники купували на кошти сільради, їх обслуговували 5 вчителів із освітою 7-8 класів жіночої гімназії, один із спеціальною освітою.

За кошти сільради у 1926 році було відремонтовано приміщення та придбано паливо для школи, на 50 відсотків забезпечено учнів підручниками. У Музиківці школу відвідувало 190 учнів, у Мірошниківці – 21, у Висунцях – 387. При Музиківській сільраді існував осередок друзів дітей, який очолював Жосан І.В.

Із 1929 року і, очевидно, по 1933 рік школу очолює Василь Феопентович Кутішев. Документи свідчать про те, що народився він у 1899 році, син селянина, учителював із 1927 року, член більшовицької партії.

Трагічно склалася доля наступного керівника Музиківської школи Коротєєва Івана Сергійовича. Його, талановитого, енергійного, досвідченого (майже 20 років працював спочатку вчителем, а потім директором Софіївської школи в Миколаївській області), призначили на посаду директора Музиківської школи у 1933 році. За абсурдним

обвинуваченням Коротєєва І.С. було заарештовано, а 14.06.1938 року розстріляно у місті Миколаєві. Добре пам'ятає Івана Сергійовича та його дружину, яка теж працювала в школі, Сипко Іван Єпіфанович, 1924 року народження. До цих пір дивується, за що могли розстріляти таку людину.

У роки Великої Вітчизняної війни у приміщенні Музиківської школи знаходився госпіталь 49-а Гвардійської Херсонської Червонопрапорної ордена Суворова стрілецької дивізії.

Після визволення села від німецько-фашистських окупантів у березні 1944 року відновила свою роботу Музиківська школа. У 1945 році в ній навчалося 282 учні, працювало 10 вчителів: Єлизавета Парфентіївна Тарасенко, Микола Григорович Хоменко, Тетяна Архипівна Сипко, Єфросинія Микитівна Штуца, Котовщикова Г.М., Паронко Н.І., Хохуля М.Б., Школьна Г.Г. Директором був Василь Юхимович Шевченко. У 1948 році була створена шкільна бібліотека. Першим бібліотекарем працювала Дубровна Марія Петрівна. Бібліотека знаходилася в маленькій кімнаті, літератури було мало.

До 1951 року школа існувала як семирічна. Крім неї на території сільської ради були початкові школи у Мірошниківці і Висунцях. У 1951 році Музиківську семирічну школу було реорганізовано в середню. У 1954 році був її перший випуск. У цьому ж році школу було добудовано. 1954 року шкільну бібліотеку перевели в просторе приміщення, у якому розміщувалося книгосховище і просторий читальний зал. Бібліотекарем працювала Онч Тетяна Фадіївна. Влітку 1957 року колгосп передав школі нове приміщення на чотири обладнані класи.

Велику увагу приділяв колектив трудовому вихованню учнів. У 1959 році Музиківська школа здобула першість серед учнівських виробничих бригад шкіл району. Діти працювали на пришкільній ділянці, у саду, на баштані. Добрий цього року видався урожай кавунів. Організували їх продаж жителям села, закупували також і торгівельні організації міста Херсона, але першу машину кавунів відправили вихованцям Висунцівського дитячого будинку, а потім восени збирали врожай городини. Ті ж, хто не брав активної участі у роботі учнівської виробничої бригади, працювали у колгоспі нарівні з дорослими. Це переважно учні 9 – 10 класів. Сумлінністю у роботі відзначилися Висковець і Лісний, що працювали на вивезенні зерна, Коваленко – помічник комбайнера, Гладченко – причіплювач та інші. Усі старшокласники активно допомагали колгоспові на збиранні і вивезенні овочів – помідорів, огірків, моркви та інших роботах. Хороша організація праці, точний облік давали змогу встановити обсяг зробленого, участь того чи іншого учня у роботі. Усе літо роботою керували вчителі. Хорошими організаторами виявили себе Циняка Г.Я., Булищенко К.Я., Дубровна Г.Г., Куксенко Н.Я., Шлепцев І.С. та інші. Уміло керувала усіма роботами завідувача навчальною частиною Є.П. Тарасенко. Ті діти, хто краще працював, отримали премії по 100 кг кавунів – 5 чоловік, 50 кг – 32 чоловіки. Із коштів, одержаних від реалізації вирощеного врожаю, виділили 300 карбованців на обладнання піонерської кімнати, крім того придбали спортінвентар, радіолу, два фотоапарати для шкільного фотографічного гуртка, усім комсомольцям передплатили обласну комсомольську газету «Ленінський прапор».

Довгий час працювала у Музиківській школі талановитий педагог і організатор Єлизавета Парфентіївна Тарасенко. Єлизавета Парфентіївна народилася у 1905 році у селі Білозерка (сучасне селище Білозерка Херсонської області). По закінченні педагогічних курсів (1928–1929) працювала у Загоряннівській семирічній школі. У 1940 році починає працювати вчителем російської мови та літератури Музиківської середньої школи. Із початком Великої Вітчизняної війни Тарасенко Є.П. евакуюється до Сталінградської області, де працює вчителем початкових класів. Після звільнення Радянською Армією Херсонської області, вчителька повертається до Музиківки. За професіоналізм, активну громадянську позицію Єлизавета Парфентіївна користувалася заслуженою повагою у земляків. У 1951 році Тарасенко Є.П. обрана депутатом Верховної Ради Української РСР. Відзначена орденом «Знак пошани» та медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війни 1941-1945 рр.»

Із 1951-го по 1 травня 1960 року при Музиківській школі діяв інтернат для дітей із Крутого Яру, Мірошниківки та Висунців.

У зв'язку з укрупненням середніх шкіл із 1 вересня 1963 року Музиківська середня стає восьмирічною школою.

1 січня 1965 року до Музиківської середньої школи було приєднано Мірошниківську початкову, яка діяла до 1969 року. Довгий час вчителем і директором цієї школи працювала Любов Іванівна Єжова. Любов Іванівна народилася 15 серпня 1926 року у селі Круглозерці Скадовського району Херсонської (у той час Одеської) області. Професію вчителя здобула у важкі післявоєнні роки. Починала навчання на денному відділенні Херсонського педінституту, а закінчувала – на заочному відділенні педагогічного інституту міста Владивосток. Почала працювати вчителем у 1947 році, у Приморському краї. І з тих пір присвятила життя школі, не зрадивши жодного разу своєму покликанню. Переїхавши на Херсонщину, із 1952 року працює вчителем і директором Мірошниківської початкової школи. Добрим словом згадує Любов Іванівна своїх колег по роботі – Савченко Тамару Іванівну, Онч Тетяну Фадеївну та інших. У той час ця школа була однією із кращих початкових шкіл району. А Любов Іванівну за сумлінну працю неодноразово нагороджували грамотами. У 1969 році у зв'язку із закриттям Мірошниківської початкової школи Любов Іванівна була переведена вчителем початкових класів у Музиківську середню школу, де й працювала до 1987 року.

Із 1956 по 1958 рік директором школи був Анатолій Самойлович Топольницький, а із 1958 по 1967 роки очолював школу Петро Олексійович Черненко. У цей період вчителем біології працювала Юлія Миколаївна Черненко. Юлія Миколаївна багато сил і часу віддала роботі на дослідній ділянці площею 2,5 га. На 155 ділянках юннати вирощували картоплю, буряк, ревінь, пастернак, селеру, петрушку, помідори, кукурудзу, зимову цибулю, кабачки, квасолу, гарбузи, фацелію, вику, сою льон, коріандр, сорго різних сортів, просо, гречку, горох, перці, баклажани, арахіс. У шкільному саду росли горіхи, абрикоси, черешні, яблуні, груші, малина, агрус, виноград. Не було таких фруктів, які б не росли у шкільному саду. Виховуючи молоде покоління, педагог співпрацювала з обласною станцією юних натуралістів, інститутом зрошуваного землеробства. Черненко Ю.М. нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора, пізніше удостоєна звання Народного Учителя СРСР. У цей же час медаллю «За трудову відзнаку» була нагороджена вчителька біології Марія Микитівна Ткаченко, яка 15 років свого життя присвятила навчанню та вихованню учнів Музиківської школи.

У 1957-1958 навчальному році у перших – десятих класах здобували знання 400 учнів. Їх навчали Оксана Михайлівна Потеряйко, Марія Микитівна Ткаченко, Тетяна Архипівна Сипко, Микола Васильович Кононенко, Галина Яківна Циняка, Іда Борисівна Ткаченко, Кирило Якович Булищенко, Віктор Павлович Бурячок, Галина Миколаївна Пеняшкіна, Галина Гаврилівна Дубровна, Єфросинія Микитівна Штуца, Іван Сергійович Шляпцев, Любов Андріївна Зубенко, Віра Андріївна Дубровна, Ніна Олександрівна Микитас, Анна Іванівна Кононенко, Галина Яківна Якушева. У позаурочний час вчителі Єфросинія Микитівна Штуца, Анна Іванівна Кононенко, Галина Гаврилівна Дубровна та Ніна Олександрівна Куксенко проводили заняття з відстаючими учнями.

Із 16 серпня 1957 по 20 серпня 1997 року працювала в Музиківській школі Галина Яківна Якушева (Сипко). Почала працювати на посаді старшої піонервожатої, із 1960 року вчителем – 1-4 класів, з 1961 року була переведена вчителем російської мови та літератури. Із 1973 по 1978 рік займала посаду заступника директора із навчально-виховної роботи. До 20 серпня 1997 року працювала вчителем російської мови та літератури. Нагороджена Грамотою Міністерства освіти Української РСР (1980), значком «Відмінник народної освіти» (1980), медаллю «Ветеран праці» (1984), присвоєно звання «старший учитель» (1984).

Педагоги проводили велику роботу у справі естетичного виховання, підвищення культурних запитів дітей. У 1960 році Музиківська середня школа посіла I місце у районному огляді учнівської художньої самодіяльності, присвяченому Декаді української

літератури та мистецтва у Москві. Педагоги й самі були учасниками художньої самодіяльності. На районний огляд представили хор вчителів, квартет у складі Якушевої Г.Я., Ткаченко М.М., Ціняки Г.Я. і Мельник (Черненко) Ю.М., танцювальний колектив.

Із 1967 року посаду директора школи займає Олександр Семенович Продченко, який доклав багато зусиль, щоб 8-річна школа стала середньою, і вже у 1970 році школа випускає 23 десятикласники. Під керівництвом Продченка О.С. були добудовані школа і спортзал. У цьому ж році медаллю «За трудову відзнаку», на ознаменування 100-річчя з дня народження

В.І. Леніна, була нагороджена заступник директора школи Оксана Михайлівна Потеряйко, яка працювала в школі з 1950 року і віддала більше 30-ти років справі навчання та виховання дітей.

У 1969 році Музиківська школа із восьмирічної стала середньою. Радгосп «Маяк» збудував новий двоповерховий будинок, в якому розмістилися 6 класних кімнат, фізкабінет та кабінет директора. У школі діяли такі кабінети: фізичний, хіміко-біологічний, суспільствознавства, української мови та літератури, математики. Навчання проходило в одну зміну. У позаурочний час школярі були зайняті у предметних гуртках. У групах продовженого дня учні початкової школи та середніх класів були охоплені позаурочною навчальною та виховною роботою. Проводилася робота по забезпеченню літературою шкільної бібліотеки так, як фонд був зовсім маленький. Книги зносили учні та вчителі. У 1970 році були заведені інвентарні книги.

У цей час велику краєзнавчу роботу проводила вчитель географії Надія Михайлівна Продченко. Вона організувала діяльність червоних слідопитів, які доклали багато зусиль і енергії, щоб виявити адреси воїнів, які загинули за звільнення Музиківки від німецько-фашистських загарбників, розгорнули листування із їхніми рідними та близькими, а потім влаштували теплі зустрічі у своєму селі. На базі матеріалів червоних слідопитів на могилі загиблих воїнів було встановлено пам'ятник. Туристи школи під керівництвом Надії Михайлівни завжди займали призові місця на районних та обласних змаганнях.

Василь Васильович Шуліка обіймав посаду директора школи із 1972 по 1974 рік.

Із 1974 по 2001 рік очолював Музиківську школу Савелій Нолевич Лейбзон. Лейбзон С.Н. народився 18 жовтня 1945 року у місті Херсоні у сім'ї вчителів. По закінченню школи у 1963 році вступив на відділення фізики фізико-математичного факультету Херсонського державного педагогічного інституту. Понад 30 років працював на освітянській ниві Білозерщини: спочатку організатором позакласної та позашкільної роботи, вчителем фізики, заступником директора з навчально-виховної роботи Станіславської школи (1970-1972), потім вчителем фізики Чернобаївської школи (1972-1974).

Керівництво навчально-виховним процесом здійснювали заступники Любов Петрівна Васильєва (Біденко), Людмила Іванівна Ярова, Євгенія Миколаївна Григоренко, Валентина Василівна Половинка, Володимир Геннадійович Петров. Із 1978 року у школі відкриті класи з поглибленим вивченням англійської мови. При школі довгий час діяв консультаційний пункт Білозерської середньої вечірньої школи.

1 вересня 1984 року відкривається нове приміщення школи. Воно побудоване Херсонською ПМК тресту Укрплодочрембуд і радгоспом «Маяк» на честь 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. На будівництві нової школи працювали вчителі, старшокласники, батьки.

У навчальний процес широко впроваджується мікропроцесорна техніка: калькуляторами оснащені шкільні кабінети, обладнано дисплейний клас. Створено радіотелецентр, шість лінгафонних кабінетів. Кабінети інформатики та обчислювальної техніки (завідуючий Сергій Григорович Дудченко), математики (Надія Михайлівна Сійчук), математики (Олександр Йосипович Ізнюк), фізики (Сергій Григорович Дудченко), хімії (Олександр Васильович Лебедев) забезпечені мікропроцесорною технікою. Починаючи з 4-го класу учнів знайомили з мікрокалькуляторами та використовували їх при обчисленнях,

розв'язуванні задач. Широке застосування знаходили мікрокалькулятори на уроках алгебри, геометрії, у гуртковій роботі, на факультативних заняттях із фізики.

Військово-спортивний комплекс, створений керівником допризовної підготовки юнаків Володимиром Антоновичем Строканем та вчителем фізичної культури Володимиром Леонтійовичем Мироненком, відповідав вимогам зразкового та був визнаний одним із кращих в Україні. За участю базового підприємства радгоспу «Маяк» було створено навчальний професійний політехнічний комплекс. Вагомий внесок для розвитку фізичного виховання, зміцнення навчально-спортивної бази зробили вчителі фізичної культури Володимир Леонтійович Мироненко, Віктор Павлович Олійник, Юрій Борисович Кан. Вони радіофікували спортзал, встановили у ньому електричне табло, власноруч виготовили нестандартний гімнастичний снаряд, на якому могли водночас виконувати вправу п'ятнадцять учнів. Для юних туристів обладнали канатну дорогу, переправу, маятник. На базі школи працювали філії дитячої музичної школи, Будинку піонерів, станції юних техніків, юних натуралістів, дитячо-юнацької спортивної школи, дитячий кінотеатр. Великою популярністю у дітей користувалася секція картингістів, роботою якої керував Борис Станіславович Пахута. Весь час радгосп «Маяк» опікувався школою. Тільки у 1988 році для зміцнення матеріально-технічної бази, підготовки майбутніх спеціалістів для сільського господарства було виділено більше 50 тисяч карбованців, на які закупили техніку: 2 трактори колісні, причепи, автомашину. У 1988 році Музиківську середню школу визнано переможцем у змаганні за підвищення ефективності навчання. Колективу присуджено перехідний Червоний прапор райвиконкому і райкому профспілки працівників освіти. Турботу радгоспу відчували і педагоги, яким надавали житло, забезпечували необхідними продуктами, овочами.

У 1986 році Музиківська школа була другою в Херсонській області та першою сільською школою колишнього Радянського Союзу, яка отримала комп'ютерний клас. У 1991 році стала єдиною сільською школою СРСР, яка увійшла до радянсько-американської програми «Пілотні школи». Протягом трьох років здійснювалися організаційно-педагогічні заходи по вивченню нового курсу «Основи інформатики та обчислювальної техніки». Створено кабінет інформатики з 12-ма персональними комп'ютерами та робочим місцем учителя, в якому проводилися уроки й з інших навчальних дисциплін. Це дозволило вивчати інформатику з 7 класу, по-новому вести викладання предметів, відкрило можливості для використання інших методів навчання. У 2001 році Музиківська ЗОШ I-III ступенів була включена в українську програму «Пілотні школи».

Школа була ліцензійована на право професійного навчання за двома спеціальностями: оператор комп'ютерного набору, секретар керівника закладу, установи.

На базі Музиківської середньої школи Академія педагогічних наук СРСР проводила експеримент по трудовому вихованню учнів. Трудове об'єднання музиківських школярів було створено у 1975 році під керівництвом директора Лейбзона С.Н. і працювало до 1994 року. До його складу входили тваринницька (ланки операторів машинного і ручного доїння, скотарів, птахівниць, свинарок), польова і будівельна бригади. Гарною традицією школи було вирощування кролів і нутрій на шкільній кролефермі. У 1981 році створене шкільне лісництво. Школярі доглядали за 4,5 га насаджень сосни. Керівниками трудового об'єднання з 1979 по 1985 рік були Васильєв В.М., а 1985 до 1994 – Шулежко О.П. Роботу членів трудового об'єднання неодноразово висвітлювала преса. Про досвід роботи була телепередача «Хліборобському роду нема переводу». Трудове об'єднання школи – багаторазовий переможець районного і обласного оглядів-конкурсів, неодноразово визнавалося одним із кращих у республіці, протягом багатьох років було учасником ВДНГ СРСР. Керівники Олег Пантелійович Шулежко, Василь Михайлович Васильєв, Володимир Геннадійович Петров нагороджені срібними медаллями ВДНГ.

Згідно навчальних програм із фізичної культури для загальноосвітніх закладів була передбачена лижна підготовка для тих регіонів, погодні умови яких є для цього сприятливими. Вісімдесяті роки минулого століття на Херсонщині видались напрочуд

сніжними, що дало змогу ввести в навчальні плани лижну підготовку. У 1984 році за ініціативи адміністрації школи, фінансової підтримки радгоспу «Маяк» було придбано спеціальний інвентар: 100 пар лиж, 200 лижних палок, 100 лижних кріплень. При допомозі вчителя трудового навчання Миколи Дмитровича Петрова учні встановили лижні кріплення, дібрали палки за віковими групами. Того ж року вчитель фізичної культури Олександр Олександрович Кабанов почав заняття з лижної підготовки в класах середньої та старшої школи. У 1985 році в школі зародилася добра традиція. У березні місяці на день визволення села від німецько-фашистських загарбників школярі здійснювали лижний пробіг. Він починався в околицях села Антонівка біля пам'ятної стели, встановленої на місці форсування Дніпра радянськими військами. На стелі викарбувано: «Тут 13 березня 1944 року війська 3-го Українського фронту 49 гвардійська і 295 стрілецька дивізії, 377 полк, 243 окремий батальйон зв'язку та 773 окремий радіодивізіон форсували Дніпро». Учасники пробігу шикувалися біля пам'ятного знаку для короткого урочистого мітингу, який проводила піонерська вожата школи Людмила Костянтинівна Чихун. Тридцять учасників пробігу було поділені на групи по 10 чоловіки, котрі мінялися через кожен кілометр. Поряд із дітьми йшов Кабанов О.О. Пробіг супроводжував автобус радгоспу «Маяк», в якому їхали учні змінних груп. Вони мали змогу зігрітися гарячим чаєм і підкріпитися пиріжками. Фінішував пробіг у селі Музиківка біля пам'ятника воїнам-землякам, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни – Обеліску Слави. Тут учасників пробігу зустрічали вчителі та учні школи. Учасники пробігу рапортували керівнику початкової військової підготовки Строканю В.А. Вітали учнів голова ради ветеранів Великої Вітчизняної війни Леонід Майорович Кофф. Найбільш активними учасниками пробігу були учні Ольга Кінзяра, Сергій Сипко, Юрій Половинка, Сергій Мандрик. У 1984, 1985, 1986 навчальних роках проводилася першість школи з лижної гонки 1 км та біатлону з двома вогневими рубежами.

Читацькі інтереси дітей та педагогів забезпечувала шкільна бібліотека, яка розташувалася в новому приміщенні з 1984 року. Бібліотека мала просторий читальний зал, книгосховище для підручників та літератури. У читальному залі знаходилося багато постійно діючих виставок: «Історія України», «Українська культура», «Народознавство», «Козаччина», «Мій рідний край – Херсонщина» та інші. Фонд бібліотеки збільшився з 7654 екземплярів до 21483 примірників книг, брошур та журналів. Передплачувалася періодична література: комплект предметних газет «Перше вересня», усі предметні журнали, методичні, дитячі газети та журнали. Було придбано багато класичної, дитячої літератури та літератури для позакласного читання, нова довідкова література з історії, біології, української мови, зарубіжної літератури, географії, мистецтва, англійської мови, збиралися краєзнавчі матеріали. Зібрано великий апарат довідкової літератури. Бібліотечний фонд постійно поновлювався. З 1981 по 2002 рік бібліотекарем працювала Жанна Василівна Кудріна.

У 1980 році в школі почав працювати гурток радіопеленгації «Полювання на лисиць» під керівництвом Кабанова О.О. У співпраці з районною станцією юних техніків було придбано пошукову апаратуру: пеленгачі – 29 ГЦ, 3.5 КГЦ, 144 МГЦ, 5 передавачів Р-105М. Із 1980 по 1986 роки команда школи – незмінний чемпіон району. У 1984/85 навчальному році – бронзовий призер обласних змагань. У 1985 році команда школи виконує забезпечення збірної команди Херсонської області з радіозв'язку на першості Європи в Карпатах на Говерлі. Найбільш активні учасники гуртка Сергій Мандрик, Микола Мандрик, Ольга Кінзяра, Лариса Кириченко, Галина Шайкута, Микола Камінський, Вікторія Горохольська.

У 1975 році була створена шкільна баскетбольна команда під керівництвом Мироненка В.Л. Напружені тренування дали позитивні результати. Вже у 1976 році юнаки були третіми, а дівчата першими в районі. З тих пір включно по 1996 рік у Спартакіаді школярів району, що хлопці, що дівчата займали призові місця. У 1995 році – друге місце у Спартакіаді області. Це був найбільший успіх за всю історію баскетболу в Музиківській школі. У 1983 році дирекцією школи було засновано кубок 8-го березня серед найсильніших команд дівчат району. Юні спортсменки нашої школи 7 разів були володарями цього кубку. Успішно виступали дівчата в першості районної ради добровільного спортивного товариства

«Колос» та на приз імені Героя Соціалістичної Праці О. Даника. У 1979 році були другими, а в 1981 – виграли кубок імені О. Даника. Вагомий внесок у перемоги зробили Віктор Чалий, Василь Яцура, Михайло Сухина, Анатолій Черненко, Олександр Сипко, Сергій Рожук, Іван Чехун, Василь Сипко, Сергій Кінзяра, Сергій Дубровний, Віталій Пирожок, Геннадій Крутий, Віталій Смішко, Микола Краснов, Сергій Шнирук, Сергій Піддубний, Любов Пирожок, Євгенія Семенова, Світлана Кульчицька, Тамара Даніченко, Тетяна Мирошніченко, Ольга Лецько, Тетяна Клімова, Катерина Задніпряна, Людмила Каліберда, Людмила Гладченко, Лариса Кириченко, Галина Шайкута, Ольга Кінзяра, Ірина Усенко, Світлана Вареник, Анна Нікіфорова, Катерина Куделюк, Алла Ковальчук, Наталія Вальховська, Людмила Садковська, Наталія Марченко, Ірина Пінчук, Інна Миколаєнко, Ірина Третяченко, Тетяна Мироненко, Ірина Спіціальна, Вікторія Коновалюк, Оксана Мельниченко, Олена Макарова, Галина Чала, Олена Колісніченко та інші.

Із 1976 року розпочалися змагання із шахів серед школярів. За ініціативи ЦК ЛКСМУ був створений Всесоюзний шаховий клуб «Біла тура», який проводив змагання серед школярів. У них брала участь і команда нашої школи. Перший дебют виявився дуже вдалим. Команда у складі Юрія Садовіна, Сергія Гладченка, Василя Гладченка, Миколи Сухини, Нелі Нікіфорової посіла I місце. У той час газета «Придніпровська зірка» писала: «У турнірі з шахів у боротьбі з юними шахістами Микільської середньої школи перше місце завоювала команда Музиківської середньої школи (директор О.А. Лейбзон, вчитель фізичного виховання В.Л. Мироненко). Команда здобула перехідний приз і право на участь в обласних змаганнях, що проходять у м. Каховці на початку березня цього року». Юні шахісти на першості області зайняли сьоме місце. У 1977 році проводилися змагання серед школярів «Біла тура» та шаховий турнір, присвячений 69 річниці Ленінського комсомолу. У змаганнях на приз клубу «Біла тура» музичани посіли лише 4 місце. У турнірі, присвяченому 69 річниці Ленінського комсомолу, команда Музиківської середньої школи у тому самому складі (заміна Василя Гладченка на Євгенія Садовіна) посіла II місце у районі. Успішними були для музичан 1978 та 1979 роки. У командній першості району зайняли I місце. На першості області у 1978 році були п'ятими, а в 1979 році посіли сьоме місце. У цих змаганнях брало участь багато дитячо-юнацьких спортивних шкіл, з ними працювали висококваліфіковані тренери, був налагоджений навчально-тренувальний процес. Нам цього бракувало. У 1980 олімпійському році команда школи на першість району із шахів посіла II місце. 1981 рік: Юрій Садовін, Сергій Гладченко, Микола Сухина, Неля Нікіфорова випускалися зі школи. Команда посіла третє місце на районних змаганнях. Традиційно I місце в особистій першості серед дівчат із 1976 по 1981 рік здобувала Неля Нікіфорова. Так закінчилася епоха легендарної команди, яка ніколи нижче третього місця в районі не займала. У 1982 році була сформована нова команда у складі Василя Гладченка, Бориса Бичковського, Сергія Сухини, Геннадія Белова, Людмили Красноглазової, яка в підсумку посіла п'яте місце в районі. Нова епоха розвитку шахів розпочалася із 1983 року. Цього року у школі був відкритий шаховий гурток, керівником якого став Лебедев О.В. Якщо брати період із 1983 по 2010 рік, то в 1986, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2007, 2008 роках команда посідала I місце в районі. Це феноменальний результат для розвитку шахів у районі. 1995, 1998, 2006 роки команда посідала II місця. 1987, 1991, 1997, 1999, 2009 роки команда була третьою. Кращими шахістами цих років були Борис Бичковський (1984), Сергій Сухина (1988), Микола Краснов (1988), Світлана Фулітка (1988), Геннадій Белов (1988), Вадим Піхлер (1989), Олександр Рога (1997), Олександр Чихун (1999), Іван Шевченко (1999), Євген Трибушний (1997), Сергій Головчин (1997), Микола Панасенко (2001), Валерій Манченко (2001), Григорій Панасенко (2001), Дмитро Кравець (2002), Віталій Григоренко (2003), Ігор Лебедев (2003), Олександр Колісніченко (2003), Олег Кравець (2004), Таїсія Сорокунська (2004), Тетяна Третяк (2004), Іван Плахтир (2008), Володимир Гричун (2009), Антон Осіков (2009), Олексій Єжов (2009) Олександр Пачко (2012) Захар, Плахтир (2012), Марія Гриновець (2012), Віталій Пачко (2013). 2001 рік. Команда у складі Дмитра Кравця, Олега Кравця, Таїсії Сорокунської посіла IV місце в обласних змаганнях Це найкращий результат за усю історію школи. У 2002 році – восьме місце, а у 2010 були десятими.

Успішно виступала в першості району і наша команда учителів. У складі Олександра Васильовича Лебедева, Василя Михайловича Васильєва, Тетяни Миколаївни Спіціальної вони два роки підряд у 2005 та 2006 році здобували I місце у Спартакіаді освітян району. Лебедев О. В. у 2005 році посів III місце на Спартакіаді педагогічних працівників Херсонської області.

У школі працювали вчителі-методисти: Ганна Сергіївна Піхлер, Валентина Василівна Половинка, Володимир Леонтійович Мироненко (працює і сьогодні), Василь Михайлович Васильєв (працює і сьогодні), Ольга Василівна Яцура (працює і сьогодні), Катерина Трохимівна Миколаєно (працює і сьогодні), старші вчителі – Надія Михайлівна Сійчук, Галина Яківна Сипко, Світлана Степанівна Чурей; Відмінники народної освіти УРСР: Лейбзон С.Н., Васильєва Л.П., Григоренко Є.М. (працює і сьогодні), Половинка В.В., Петров В.Г., Строкань В.А., Піхлер Г.С., Сипко Г.Я., Мироненко Л.В. (працює і сьогодні), Кудріна Жанна Василівна; заслужений вчитель України Лейбзон С.Н. Медалями «За трудову відзнаку» нагороджені Піхлер Г.С. та Васильєв В.М. Лейбзон С.Н. був делегатом V з'їзду вчителів УРСР, нагороджений медаллю А.С. Макарека, Бронзовою (1985, 1986) та Срібною (1988, 1989) медалями ВДНГ СРСР, медаллю «Ветеран праці» (1990).

Школа нагороджена Почесною грамотою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, Грамотами Міністерства народної освіти УРСР, ЦК ЛКСМУ, обласного управління народної освіти та обкому комсомолу, Дипломами ВДНГ СРСР.

Із 2001 року школу очолює її випускниця – Неля Володимирівна Гричун. Після закінчення у 1985 році Миколаївського педагогічного інституту імені В.Г. Белінського у 1988 році повернулася до рідної школи, де працювала вчителем історії, з 2001 року спочатку заступником, а потім директором. Заступниками директора з навчально-виховної та виховної роботи працюють Наталя Михайлівна Компаніченко з 2001 року, Ірина Іванівна Безродня з 2011 року.

У 2013-2014 навчальному році у Музиківській загальноосвітній школі I-III ступенів Білозерської районної ради Херсонської області навчаються 243 учня, з них учениця десятого класу за індивідуальною програмою вдома, за станом здоров'я, шість учнів здобувають освіту екстерном. У школі організовано клас інклюзивного навчання. У 2014-2015 навчальному році – 251 учень, два класи з інклюзивною формою навчання для дітей з особливими освітніми потребами.

Школа є опорною у Білозерському районі по впровадженню інформаційних технологій у навчально-виховному процесі, поглибленому вивченню англійської мови, здійснюється філологічний (іноземна філологія), інформаційно-технологічний (інформатика) напрямки профільного навчання. Для забезпечення освітніх запитів батьків та учнів організовано роботу факультативів, курсів за вибором за різними напрямками («Основи психофізіологічних знань і вибір профілю навчання», «Молодь на роздоріжжі», «Права дитини», «Живи за правилами», «Стилістика сучасної української мови», «Корисні навички», «Захисти себе від ВІЛ»). Для забезпечення змістовного дозвілля у позаурочний час організовано роботу групи продовженого дня для учнів початкових класів, на базі школи проводиться робота районних центру творчості дітей та юнацтва, станції юних натуралістів, комплексної дитячої та юнацької спортивної школи, Херсонського обласного центру еколого-натуралістичної творчості учнівської молоді, Чорнобаївської музичної школи. Створено сайт школи та продовжується робота у мережі Щоденник. ua. Проводиться систематична робота у програмі «Курс:Школа», створено базу даних, яка включає відомості про педагогічних працівників, учнів, батьків, матеріальну базу школи.

Педагогічний та учнівський колективи працюють над реалізацією довготривалого проекту «Школа – соціокультурний центр села», який передбачає широкий спектр спільної діяльності з громадою.

Навчально-методичну базу складають 23 навчальні кабінети, з яких найкраще оснащені біології (Васильєв В.М.), інформатики (Князь І.М.), української мови та літератури (Костік

Т.О., Гладченко О.В.), англійської (Кабанова М.В., Маркова В.В.) та німецької мов (Кузьменко Г.П.), математики (Григоренко Є.М.), географії (Компаніченко О.І.).

Два кабінети інформатики є творчою лабораторією з вивчення та використання інформаційних та мультимедійних технологій, використовуються для проведення уроків з різних навчальних дисциплін, педагогічних рад, районних та обласних семінарів.

Шкільна бібліотека з читальним залом має фонд 19566 примірників для задоволення потреб школярів, педагогів, працівників школи у навчальній, додатковій, методичній, програмовій, цікавій пізнавальній літературі. Бібліотека стала справжнім осередком знань, культури та духовності. Бібліотекар Ганна Іванівна Сипко проводить тематичні виставки, зустрічі, виховні заходи, свята, випускає інформаційні бюлетені, працює «книжкова лікарня». Завдяки щорічним загальношкільним акціям «Подаруй бібліотеці книгу» фонд художньої літератури поповнюється новими надходженнями.

Два спортивних зали, шість майданчиків дозволяють організувати заняття дітей фізичною культурою та спортом.

У затишній спальні відпочивають молодші школярі.

Їдальня на сто посадкових місць дає можливість поповнити калоріями наших енергійних, гіперактивних молодших школярів та всіх бажаючих учнів. Вестибюль третього поверху збирає на перервах охочих пограти у настільний теніс, шахи, шашки, переглянути творчі роботи учнів.

Медичний супровід навчально-виховного процесу, контроль за якістю харчування дітей здійснює медична сестра Катерина Василівна Тарасевич.

Шкільна соціально-психологічна служба у складі Ірини Іванівни Безродної та Наталії Миколаївни Петрової є пунктом соціальної роботи та психологічної допомоги дітям і дорослим. Нею проводиться діагностична, корекційно-розвиваюча, просвітницька, профілактична, консультаційна робота.

Усю діяльність школи зорієнтовано на навчання, виховання і розвиток учнів з урахуванням їх індивідуальних особливостей, освітніх потреб і можливостей, створені умови для інтелектуального та фізичного розвитку, творчих здібностей обдарованих та талановитих дітей.

Школярі – переможці, призери II та III етапів Всеукраїнських учнівських олімпіад. Протягом 2008-2013 років це такі учні: з англійської мови – Інна Тарасевич, Альона Адамкович, Ірина Шипіліна, Аліна Поберезська. Альона Григоренко, Захар Плахтир, Марія Пиж, Вікторія Шевчук, Ігор Компаніченко, Юлія Сяднева; української мови – Мирослава Маркова, Альона Григоренко, Катерина Руденко, Надія Висоцька; інформатики – Сергій Гладченко, Надія Князь, Ганна Єфімчук, Олександр Бурдін, Андрій Борисов, Вадим Кирилов; біології – Аліна Поберезська, Захар Плахтир, Яна Борисова, Альона Григоренко, Владислава Разномьотова, Вікторія Шевчук; екології – Яна Борисова, Вікторія Шевчук; фізики – Інна Тарасевич, Олег Князь, Андрій Князь, Павло Чорний, Павло Панейко, Вадим Кирилов; фізичної культури – Олена Лавровська, Андрій Борисов; географії – Юлія Краснова; педагогіки та психології – Тетяна Клок. Яна Борисова – переможець III етапу Всеукраїнської учнівської олімпіади з екології. Значні досягнення мають діти у Всеукраїнських конкурсах із навчальних дисциплін: знавців української мови імені Петра Яцика – Мирослава Маркова, Альона Григоренко, Аміна Ковальчук, Марія Пиж, Олена Чихун; Міжнародного конкурсу імені Тараса Григоровича Шевченка – Мирослава Маркова, Аміна Ковальчук, Вікторія Шевчук, Данило Поберезський; з інформатики «Бобер»; англійської мови «Puzzle»; природничо-математичних дисциплін «Колосок», «Кенгуру», У 2008 році учениця школи Альона Адамкович була переможницею за програмою FLEX та навчалася в Америці, у 2013 році – учениця 9 класу Юлія Сяднева досягла високих результатів у цій програмі та протягом 2014/15 навчального року навчається у США.

На базі школи із 2008 року діє філія районної Малої академії наук учнівської молоді. Секцію «Лісоводство» відвідують учні 8-11 класів. Базою для проведення занять, науково-дослідницьких робіт є шкільний парк та територія лісового масиву села Музиківка. Учні вивчають флору і фауну, проводять фенологічні спостереження та виконують різноманітні досліді. Велику допомогу у роботі МАН надають наукові співробітники Херсонського лісомисливського господарства. Результати такої співпраці не стали себе довго чекати. В 2009/10 навчальному році учениця 10 класу Ганна Єфімчук перемогла у I етапі та посіла III місце на II етапі конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт по темі «Заліснення території села Музиківка». У 2010/11 роботу на тему «Заліснення території села Музиківка» продовжила Яна Борисова учениця 9 класу, яка одержала перемогу у I етапі та V місце на II етапі конкурсу-захисту робіт. Продовж 2011/12-2012/13 навчальних років роботи «Інтродукценти шкільного парку», «Інтродукція рослин шкільного парку» виконувалися на базі шкільного парку учнем Вадимом Кириловим. Значну увагу було приділено червонокнижним рослинам, які висаджені на території парку у тісній співпраці з науковою лабораторією заповідника Асканія-Нова. Вадим Кирилов переміг у I етапі захисту робіт, у II етапі та зайняв IV та III місця. У 2013/14 навчальному році юні науковці працюють над новою темою: «Роль лісу як санітарно-захисної зони с. Музиківка» у тісній співпраці з співробітниками кафедри екології та хімії Херсонського державного аграрного університету та спеціалістів Херсонського лісомисливського господарства. За досягнуті результати Васильєва В.М. нагородили Подякою комунального закладу районної Малої академії наук учнівської молоді Білозерської районної ради Херсонської області. Авторська програма секції «Лісоводства» Васильєва В.М. була відзначена Дипломом II ступеня серед авторських програм Херсонської області.

Усю виховну роботу в школі об'єднано в єдину систему. Для забезпечення творчих запитів та дозвілля учнів організовано роботу різноманітних гуртків та спортивних секцій.

У 2008-2013 роках переможцями та призерами огляду-конкурсу дитячої та юнацької творчості «Таврійський барвограй» були Маргарита Політика, Ігор Петров, Аліна Лецько, Катерина Дубровна, Єлизавета Москаленко, Костянтин Марков, Ігор Карпенко, керівник Анатолій Євгенійович Теленга; танцювальний колектив «Бриз», керівник Марина Олександрівна Загреба; оркестр духових інструментів, керівник Петро Васильович Кирилюк. У щорічному конкурсі «Космічні фантазії» переможцями та призерами стали Марина Кулікова, Ірина Жуліна, Вероніка Міхеєва, Анастасія Міхеєва, керівник гуртка «Бісероплетіння» Валентина Володимирівна Процюк. У обласному конкурсі майстрів художнього читання «Наша земля – Україна» Тетяна Клок отримала Гран-прі.

Результативною була участь школярів у конкурсі-огляді екологічної агітбригади та обласному зльоті «Юних лісівників». Агітбригада «Сполох» неодноразово ставала переможцем у районі, керівник Галина Павлівна Кузьменко. Команда гуртківців «Юні лісівники» двічі призери обласного зльоту «Юні лісівники», керівник Васильєв Василь Михайлович.

Команди шахістів та шашкістів були переможцями та призерами районних змагань, керівники гуртка Олександр Васильович Лебедев, Тетяна Миколаївна Спеціальна.

Агітбригада волонтерського загону «Юність» у районному фестивалі «Молодь за здоровий спосіб життя» стала переможцем у номінації на кращий плакат «Панно з дитячих малюнків щодо здорового способу життя» керівник Наталія Миколаївна Петрова.

Силами вчителів та учнів створено кімнату Бойової слави, в якій зібрані матеріали про жителів села, учасників Великої Вітчизняної війни, визволителів села Музиківка, воїнів, похованих у братській могилі на території села. У кімнаті Бойової слави проходять уроки історії, зустрічі з ветеранами та учасниками Великої Вітчизняної війни.

Традиційно 14 березня організовується турнір із волейболу, присвячений Дню визволення Музиківки від німецько-фашистських загарбників, на який запрошуються волейбольні команди сусідніх шкіл.

Уже декілька років поспіль під керівництвом вчителя біології Васильєва В.М. школярі беруть участь у реалізації благодійного проекту «Нехай людина добро приносить, бо світ навколо любові просить», метою якого є виховання у молоді розуміння та культури благодійності, залучення дітей до благодійної діяльності, пропаганда та популяризація благодійництва як серед дітей так і для суспільства в цілому. Діти, у тісній співпраці з сільською радою, Державним підприємством «Херсонське лісомисливське господарство», викладачами Державного аграрного університету, обласною та районною станціями юних натуралістів відроджують «музиківський ліс» на 30 гектарах. Школа брала участь у Всеукраїнському конкурсі благодійних проектів «Добро починається з тебе», організованого Міжнародним благодійним фондом «Україна 3000», у результаті тричі (2007, 2008, 2010) посіла IV і один раз I місце серед екологічних благодійних проектів України (2009).

Музиківська школа протягом 2012-2014 років співпрацює з національним природним парком «Олешківські піски». Співробітники організації проводять цікаві лекції для учнів школи на базі Херсонського краєзнавчого музею, приїздили у школу, щоб ознайомити школярів зі своєю діяльністю. Також НПП «Олешківські піски» організували у Києві виставку «Довкілля-2013», на якій були представлені поробки наших учнів.

У 2011/12 навчальному році шкільний колектив брав активну участь у реалізації у школі проекту ПРООН «Маю право на здоров'я», робота якого була направлена на профілактику негативних явищ у дитячому та молодіжному середовищі, формування здорового способу життя дітей, підлітків, молоді; усвідомлення того, що молодий організм потрібно берегти, щоб майбутнє покоління було здоровим. Найбільш яскравими у рамках проекту були такі заходи: урочиста лінійка-презентація проекту ПРООН «Маю право на здоров'я», брифінг «Що ми думаємо про тютюнопаління?», інформаційно-профілактичні заняття «Правда про алкоголь», «Бути здоровим – здорово!», тренінг «Наркоманія. Відповіси життям». У ході реалізації проекту було засновано волонтерський загін «Юність», який продовжує свою діяльність по пропаганді здорового способу життя, сприяє проявам милосердя серед учнівської молоді.

Музиківська школа славиться своїми традиціями. Яскравим дійством для жителів села є Свято Першого та Останнього дзвоників, випускні вечори, вечори-зустрічі випускників минулих літ «У колі друзів». Вихованці фольклорно-етнографічного гуртка, під керівництвом Василя Васильовича Славича, вітають односельців «Різдвяним вертепом». Школярі та вчителі – активні учасники святкових та спортивних заходів, які проходять до Дня села Музиківка, Дня Перемоги, Дня працівника сільського господарства.

Зберігаючи традиції і надбання, шкільний колектив із справжнім інтересом бере участь у багатьох сучасних заходах: навчально-практичному тренінгу «Міжнародні стандарти якості діяльності громадсько-активної школи» (Ірина Іванівна Безродня); навчальних тренінгах, інформаційно-профілактичних заняттях із використанням електронних презентацій (Наталія Миколаївна Петрова, Ірина Іванівна Безродня); Днях Європи; Міжнародному фестивалі документального кіно Docudays UA; соціальному проєкті ПРООН «Маю право на здоров'я». Волонтерський загін «Юність», який був організований для участі у названому проєкті продовжує свою діяльність добродійними справами – це операції «Турбота», «Зі святом, ветерани», акції «Милосердя» («Щастя на крилах», «Назустріч мрії»), «Прийди, прийди, Миколаю».

У 1999 році у школі створена волейбольна команда дівчат на базі учнів 6-8 класів під керівництвом Васильєва В.М. За короткий час за рахунок великої працездатності та наполегливості, команда досягла значних спортивних успіхів. Під час проведення районної спартакіади з волейболу у 2002, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011 роках виборювала звання чемпіона та представляла район на обласному рівні. У 2001, 2003, 2004, 2012 роках займала друге місце у районі. У 2002 році команда посіла IV, у 2005 році – VI місце в обласних змаганнях. Шкільна команда захищала честь району в обласних змаганнях серед молоді у «II літніх спортивних іграх Херсонщини» у 2002 році, зайняла IV місце, у 2005 році під час проведення «IV літніх спортивних ігр Херсонщини» – VI місце. За ініціативи дирекції

школи та волейбольної команди, при підтримці ПОСП «Маяк» (директор Сергій Олексійович Костік) було запроваджено щорічний турнір, присвячений визволенню села Музиківки від німецько-фашистських загарбників. У 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2013 роках дівчата ставали переможцями турніру. Протягом свого існування команда побувала на товариських змаганнях у селах Надєждівка, Киселівка, селищі міського типу Білозерка, місті Херсоні. Команда була спаринг партнером у підготовці команди дівчат Херсонського державного аграрного університету до змагань на першість України серед вузів III-IV рівня акредитації. Кращими гравцями команди за весь період її існування були Наталія Калинчук, Інна Кириченко, Таїсія Сорокунська, Тетяна Калинчук, Тамара Резуник, Ольга Чупракова, Наталія Головка, Альона Музика, Альона Мандрик, Яна Кириченко, Лілія Гелета, Тетяна Гуман, Інна Тарасевич, Анастасія Корнеєва, Тетяна Семенова, Ірина Івах, Катерина Крута, Олена Чихун. Сьогодні у секції з волейболу займаються учні двох вікових груп: молодша учні 4-6 класів у кількості 24 учня та старша 7-10 класів у кількості 22 учня. Для занять волейболом створені добрі умови. У розпорядженні команди сучасний спортивний зал, є необхідний інвентар. Про його поповнення дбає адміністрація школи, сільський голова Лейбзона С.Н., приватні підприємці Сергій Миколайович Сорокунський, Світлана Леонідівна Сорокунська, заступник начальника обласної агрохімії Микола Миколайович Гуман. Крім офіційних змагань команда проводила різноманітні товариські зустрічі з командами дівчат сіл Інгулець, Дар'ївка, Чернобаївка, Східне, міста Херсона, багаторазовим чемпіоном Херсонської області командою села Чулаківка Голопристанського району. Наші випускники захищають честь навчальних закладів з волейболу на обласних та всеукраїнських змаганнях. Дівчата, які закінчили школу, продовжують відвідувати спортивну секцію із волейболу. У 2013 році за підтримки сільського голови Лейбзона С.Н. команда у складі Альони Музики, Лілії Лісної, Ірини Івах, Олени Чихун, Лілії Гладченко, Альони Григоренко, Катерини Крутої, Інни Федосенко брали участь у турнірах до Дня працівників сільського господарства та Дня села. Музиківські дівчата зайняли I місце та нагороджені цінними подарунками.

Традиційно навчальний рік закінчується проведенням свята «Вшанування досягнень учнів школи», на якому вшановуються талановиті та обдаровані діти, нагороджуються грамотами школи та солодкими подарунками. Переможці по номінаціях залишають свій підпис у книзі «Шкільний олімп».

У літньому відпочинковому таборі «Веселка» проводиться цікава та різноманітна виховна робота – це свята, конкурси, змагання, інтелектуальні ігри, екскурсії, тренінги, бесіди. Працювали гуртки за інтересами. У таборі відпочивав загін обдарованих і талановитих учнів під назвою «Переможці». У ньому діти займалися за трьома напрямками: «Юні інтелектуали», художньо – естетичним та спортивним. «Юні інтелектуали», крім розваг та відпочинку, продовжували працювати в Малій академії наук, вивчали питання екології. Науковці взяли участь Всеукраїнському зльоті юних екологів, провели дослідження «Куди поділася річка Вільовчина?», організували і провели табірну данс-акцію «За здоровий спосіб життя». Колектив табору «Веселка» переміг у обласному конкурсі на кращу організацію виховної роботи в дитячих оздоровчих закладах влітку 2009 року.

Музиківська школа тісно співпрацює із закладами та установами села, суб'єктами господарювання. Щорічний план спільної роботи школи, сільської ради, сільської бібліотеки, амбулаторії передбачає: проведення свят; оформлення виставок у сільській бібліотеці; проведення рейдів у неблагополучні сім'ї, у сім'ї важковиховуваних учнів та групи ризику, дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування; проведення медичного, стоматологічного огляду учнів; проведення рейдів по перебуванню дітей шкільного віку в громадських місцях; оздоровлення учнів у санаторіях та літнє оздоровлення. Укладено угоду про співпрацю між дитячим ясла-садком та школою з метою забезпечення наступності і перспективності навчально-виховного процесу початковій школі.

У 2013/14 навчальному році школа співпрацювала з волонтером Корпусу миру Селліс Веллер, яка вчила дітей розмовній англійській мові в ігровій формі, проводила цікаву роботу

з учнями. Старшокласники відвідували засідання «Американського клубу» у сільській бібліотеці.

За сприяння сільського голови Лейбзона С.Н. транспортом товариства з обмеженою відповідальністю «Іксора» безкоштовно підвозяться учні до школи з сіл Мірошниківка та Висунці. Інформацію про діяльність школи доносимо до батьків, жителів села через газету «Музиківській вісник», тираж якої становить 1000 екземплярів.

Навчально-виховний процес здійснюють 30 висококваліфікованих педагога. Усі вчителі володіють комп'ютером, мають Сертифікати «Intel@ Навчання для майбутнього»; свідоцтва «Оператор комп'ютерного набору»; «Основи комп'ютерної грамотності», «Курс Microsoft із цифрових технологій».

Організовано роботу творчих груп: «Впровадження інформаційно-комунікаційних технологій навчання», «Впровадження новітніх освітніх технологій», по організації роботи над науково-методичною проблемою області. Педагоги активно впроваджують у навчально-виховний процес новітні технології. Результати виконання проектів учителі використовують як додаткові джерела знань – це розроблені міні-підручники, журнали, буклети, мультимедійні презентації, публікації, веб-сайти. Кожне методичне об'єднання висвітлює цікаву пізнавальну інформацію для учнів на сторінках стіннівок.

Вчителі були активними учасниками II Міжнародної науково-методичної конференції «Інноваційні технології як чинник оптимізації педагогічної теорії і практики»; обласного науково-практичного семінару з наступності; тренінгу за темою «Профілактика ВІЛ/СНІДу в Україні», проведений Корпусом миру США в Україні; Міжнародної науково-практичної конференції «Управління післядипломною освітою: реалії, тенденції, перспективи» з теми «Практика роботи з педагогічними працівниками в міжтестастійний період»; обласного науково-практичного семінару «Використання інтерактивної дошки Smart Board у навчально-виховному процесі» (Князь І.М.); обласного науково-практичного семінару «Нова школа – нові стандарти. Технології активізації навчальної діяльності учнів у процесі вивчення німецької мови», різноманітних акціях. Проекти створені за програмою «Intel@ Навчання для майбутнього» вчителями Василем Михайловичем Васильєвим, Тетяною Олександрівною Костік, Мариною Володимирівною Кабановою, Наталею Михайлівною Компаніченко, Вікторією Василівною Марковою, Галиною Павлівною Кузьменко, Іриною Миколаївною Князь були відзначені на рівні району та області. Марина Володимирівна Кабанова, Ольга Василівна Яцура, Катерина Трохимівна Миколаєнко посіли призові місця в обласному конкурсі відеоматеріалів «Педагогічний досвід освітян Таврії». Наталя Михайлівна Компаніченко та Марина Володимирівна Кабанова нагороджені Сертифікатами за участь у конкурсі «Інновації в навчальних закладах, які сприяють формуванню інформаційного суспільства в Україні», у рамках проведення ювілейної виставки «Сучасна освіта в Україні – 2012». Кузьменко Г.П., Безродня І.І., Каліберда Л.О. – переможці та призери щорічного обласного конкурсу сценаріїв та методичних розробок виховних заходів «Перлина натхнення»; Теленга А.Є. – обласного огляду – конкурсу «На крилах творчості». Вчитель німецької мови Кузьменко Галина Павлівна – учасник обласного семінару вчителів німецької мови «Ініціатива Гете – інституту для шкіл України». Переможцями та призерами фахового конкурсу «Учитель року» стали в номінаціях Князь І.М. – «Інформатика», Кузьменко Г.П. – «Англійська мова», Компаніченко О.І. – «Географія». Під час проведення відкритих уроків, семінарів-практикумів, Майстер-класів для колег школи та району, вчителі діляться досвідом роботи, використовуючи сучасні технології.

Сьогодні у школі працює 21 вчитель – випускник Музиківської середньої школи: Гричун Н.В., Компаніченко Н.М., Григоренко Є.М., Гладченко О.В., Безродня І.І., Маркова В.В., Борисова Н.В., Спеціальна Т.М., Кузьменко Г.П., Каліберда Л.О., Юрченко С.Л., Клок С.Д., Клок Ю.О., Єфімчук А.О., Компаніченко О.І., Тарасевич К.В., Славич В.В., Політика Т.В., Мельник І.М., Михайлов М.Л., Тімкіна Н.О.

За вагомі досягнення, майстерність та високий професіоналізм у справі навчання та виховання молодого покоління педагогічні працівники школи неодноразово

нагороджувалися: грамотами та подяками відділу освіти, голови районної державної адміністрації, департаменту освіти і науки, молоді і спорту Херсонської обласної державної адміністрації: Гричун Н.В., Компаніченко Н.М., Безродня І.І., Осікова О.М., Костік Т.О., Кабанова М.В., Князь І.М., Васильєв В.М., Мироненко В.Л., Миколаєнко К.Т., Борисова Н.В., Петрова Н.М., Клок С.Д. Присвоєно педагогічні звання: «вчитель – методист» – Мироненку В.Л., Васильєву В.М., Миколаєнко К.Т., Яцурі О.В., «старший учитель» – Гричун Н.В., Князь І.М., Кабановій М.В., Костік Т.О. Державні нагороди, відомчі відзнаки Міністерства освіти і науки України мають: Васильєв В.М., Миколаєнко К.Т., Яцура О.В., Мироненко В.Л. – значок «Відмінник народної освіти»; Осікова О.М, Васильєв В.М. – медаль «За трудову відзнаку».

Експерсія в «Зелені хутори»

Колектив переможець обласного конкурсу «Школа Херсонщини» у номінації «Школа – соціокультурний центр села», призер районного етапу обласного конкурсу «Школа Херсонщини» у номінації «Нова школа – нові стандарти», відзначений подяками за участь у IV та V обласних конкурсах «Херсонщина спілкується зі світом», за підсумками 2011/12 навчального року посіла II місце у рейтинговій оцінці, команда працівників школи – неодноразовий переможець районної спартакіади працівників закладів освіти.

За час існування Музиківської середньої школи було випущено 12 медалістів: Віктор Кузьома (1979), Сергій Красноглазов (1979), Неля Нікіфорова (1981), Наталія Бойко (1983), Світлана Карло (1985), Наталія Вальховська (1986), Ольга Зубенко (1988), Інна Васильєва (1998), Оксана Печерська (2000), Інна Тарасевич (2005), Олена Чихун (2013), Вікторія Шевчук (2014).

Серед випускників школи – генерал Микола Степанович Бондарчук, начальник штабу ЦО УРСР, Трибушний О.Д., заступник міністра культури УРСР, доценти Анатолій Миколайович Микитась та Потеряйко Яків Йосипович, Василь Смішко, заслужений артист України, Василь Іванович Яцура президент ЗАТ «Телерадіокур'єр», головний редактор журналу «Телерадіокур'єр» (із 1998 року), президент Центру медіа ініціатив; президент Київського міжнародного телерадіоярмарку; член редколегії журналу «Среда» (м. Москва), директори шкіл Василь Пилипович Возбраний та Анатолій Дмитрович Трифонов, артистка Херсонського обласного музично-драматичного театру імені Миколи Куліша Наталія Вишневецька, інженери, журналісти, трудівники сільського господарства, педагоги, лікарі, робітники, моряки, військовослужбовці.

Над нарисом працювала творча група у такому складі:

Гричун Н.В., Шевченко Р.Г., Лейбзон С.Н., Каліберда Л.О., Потеряйко М.І., Піхлер Г.С., Костік Т.О., Компаніченко Н.М., Безродня І.І., Васильєв В.М., Мироненко В.Л., Лебедєв О.В. Кабанов О.О., Князь І.М..